సంపదల సమస్యలు??

ఏ. వీ. మోహన్రావ్

అర్థరాత్రి దాటింది.

అంబాసిడర్ కారు 'క్వాలిటీ బార్ అండ్ రెస్టారెంటు' ముందాగింది. డోర్ తెరచుకుని దిగింది ఓ అందమైన అమ్మాయి. నల్లటి స్ట్రెచ్‌లాన్ బెల్ బాటమ్ తొడుక్కుని దానిపైన పసుపు పచ్చని పువ్వుల షర్టు వేసుకుంది. తలపైకెగదువ్వి, వెనుక వేపు రబ్బర్ బాండ్ వేసి బిగించింది.

సెక్స్ మ్యూజిక్ సన్నగా వినిపిస్తూంది స్టీరియోలోంచి.

రెక్స్ విస్కీ సీసాలు మెల్లగా ఖాళీ అవుతున్నాయి టేబుల్స్ పైన. అందరూ మంచి ఎక్సయిట్మెంటులో వున్నారు.

కారులోంచి దిగిన అమ్మాయి బార్ దగ్గరకు వెళ్ళి వంద

కాగితం పర్సులోంచితీసి విసిరేసింది.

"ఏంకావాలి?" అడిగాడు బార్‌మాన్.

"రెండుబాటిల్స్ విస్కీ!" అంది.

అతను అందించాడు.

రెండు చేతుల్లో పట్టుకుని కూర్చునేందుకు స్థలంకోసం వెతికింది. ఎక్కడా ఖాళీలేదు. ఏంచెయ్యాడమాని ఆలో చిస్తూ నిలుచుంది.

డయస్ వైపునుండి ఆరడుగుల ఆజానుబాహు విగ్రహం ఆమెవైపు కదలింది. రెండు క్షణాలలో సమీపించి నిల బడింది.

"నాపేరు మైకేల్! బాండ్ మాస్టర్‌ను. మీరు కూర్చుని త్రాగేందుకు స్థలం చూపిస్తాను. వస్తారా?" అడిగాడు.

"థాంక్స్! పదండి!!" అందామె.

మైకేల్ ఆమెను డయస్ వెనుకనున్న చిన్నరూంలోకి తీసుకెళ్ళాడు. "ఇది నా ప్రయివేట్ రూం. ఇక్కడి కెవ్వరూ రారు. నిదానంగా త్రాగుతూండండి. ప్రోగ్రాం ముగిశాక వస్తాను" అన్నాడు.

"నైస్! కారీ ఆన్!" అంది ఆమె.

మైకేల్ గదితలుపు దగ్గరకులాగి వచ్చేశాడు.

లోనున్న ఆమె మెల్లగా త్రాగటం మొదలెట్టింది.

ఆమెకు గతం గుర్తుకురాసాగింది.

తల్లి చనిపోయింది. తండ్రి ఆర్మీలో ఆఫీసర్. అపు రూపంగా పెంచాడు. పెదచేశాడు. ఇంటినిండా విస్కీ వుండటంతో చిన్నతనంలోనే త్రాగుడు అలవాటు చేసు కుంది. పెద్దయ్యేకొద్దీ అతిగా త్రాగటం అలవాటయింది. ఉన్నట్టుండి యుద్ధంలో తండ్రి చనిపోయాడు. కాంపెన్

జేషన్ డబ్బు అందింది. హారతికర్పూరంలా ఆరునెలల్లో త్రాగుడుకు హరించుకుపోయిందా మొత్తం డబ్బు.

రెండేళ్ళ క్రితం వరల్డ్ బ్యూటీ కాంపిటిషన్‌లో ఆ సంవత్సరపు సుందరిగా ఎన్నికైంది అమెరికాలో.

అక్కడే ఆమెకు రాజా రఘునందనరావు కలిశాడు. తనే పరిచయం చేసుకొన్నాడు. కావాలనే పెంచుకున్నాడు. అంతకుముందు డబ్బుకోసం ఎందరి ప్రక్కల్లోనో పొర్లాడిన తనకు విసుగెత్తిపోయింది. ఒకర్ని అంటిపెట్టుకుని బ్రతకటం మంచిదనిపించింది. రాజాగారు చేతికి అంది వచ్చాడు. పెళ్ళాడుతానని ప్రాధేయపడ్డాడు. కాదనలేకపోయింది. ఇద్దరూ అక్కడే పెళ్ళాడారు. సంవత్సరం రోజులు ప్రపంచమంతా తిరిగి ఇండియాకు వచ్చారు.

ఇండియాకు వచ్చింతర్వాత ఆమెకు అసలు సమస్యలు అర్థమైనాయి. అందరూ తన్ను 'రాణీగారూ' అని పిలవటం, మనస్సిచ్చి మాట్లాడకుండా దూరంగా వుండి పోవడం, ప్రతి చిన్న పనికీ ఎలా చెయ్యాలో చెప్పేందుకు ఎందరో వుండడం చిరాకు కలిగించింది. దాంతో మళ్ళీ విస్కీ త్రాగటం ఎక్కువ చేసింది.

పెదాలపైని విస్కీ తడి ఆరిపోయినట్లనిపించింది.

ఆలోచనలు ఆపి సీసా ఎత్తి మరో గ్రుక్క మింగింది.

మైకేల్ లోనికొచ్చాడు. కోటు విప్పి హాంగరుకు తగిలించి, సింగిల్ సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"మిమ్మల్ని ఎప్పుడూ చూచినట్లులేదు!" అన్నాడు మైకేల్.

"ఇదే మొదటిసారి ఇక్కడకు రావడం" త్రాగుతూనే చెప్పిందామె.

"మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా?"

"శోభారాణి. రాజా రఘునందనరావుగారి భార్యను" అంటూ మైకేల్ కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూస్తూ "ఇక్కడ గంజాయి దొరుకుతుందని చెప్పారు. నిజమా!" అడిగింది.

"ఎవరు?"

"నా ఫ్రెండ్స్ కొంతమంది!"

"దొరుకుతుంది. మీకు కావాలా?"

"కావాలి. విస్కీ త్రాగి త్రాగి విసుగెత్తిపోయింది. ఈ మత్తు చాలడంలేదు. దాంట్లో ఎంతో ఆనందం వుంటుందని చెప్పిందామె. రుచి చూద్దామనిపించింది. అసలు దానికే వచ్చాను" అంది శోభ.

"దాన్ని అందరికీ ఇవ్వరు. అందులోనూ తెలీని వాళ్ళకు అసలు అమ్మరు" అన్నాడు మైకేల్.

"నేనెవరో చెప్పానుగా."

"నాకు చెప్పి లాభంలేదు. ఈ బార్ ప్రొప్రయిటర్ విష్ణుమూర్తికి చెప్పాలి. అతనికి నమ్మకం కలగాలి. ఆ తర్వాతే అమ్ముతాడు" అన్నాడు మైకేల్.

"అతనికెలా కలుగుతుంది నమ్మకం."

"అతని ఆత్మీయులెవరన్నా కలిగించాలి."

"ఆ మాత్రం నువ్వు సాయం చెయ్యలేవా. దానికి ప్రతిఫలంగా నీకు కొంత డబ్బు కావాలంటే ఇస్తాను" అంది శోభ.

మైకేల్ మాట్లాడలేదు. ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. అతని మెదడు చకచక పనిచెయ్యడం మొదలెట్టింది. రాజా రఘునందనరావు పేరు ఈ మధ్య తరచుగా అనుకోవడం జరిగింది. అతను ఒక గాంగులో మెంబరు. వాళ్లు, రాజాగారి బంగళాలో వున్న విలువైన వజ్రాలను, నగలను, దొంగలించేందుకు పథకాలు సిద్ధంచేస్తూ వుండటం గమ

నించాడు. ఆమె ఫోటో అక్కడే చూశాడు. అందువల్లే ఆమెను చూడగానే పోల్చుకోగలిగాడు.

"మీ రిక్కడే కూర్చొనుండండి. మాట్లాడి వస్తాను!" అంటూ మైకేల్ వెళ్ళిపోయాడు.

శోభ ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది. డబ్బుకు దాసోహం అనని వేధవ లేదనిపించింది. తనుకూడా డబ్బుకోసం రఘునందనరావును పెళ్ళాడింది. అతనికి రాజా బిరుదు, డబ్బూ తప్ప మరేం లేవు. అందం అంతంతమాత్రం. రసికత నాసిరకం. అయినా రెండేళ్ళనుండి అతన్ని తను అంటిపెట్టుకుని వుండేందుకు కారణం అతని డబ్బుతో వున్న అవసరం తప్ప మరేం లేదు.

మైకేల్ లోనికొచ్చాడు.

"ఏమయింది?" అడిగింది శోభ.

"మాట్లాడాను" అంటూ చిన్న కాగితం పొట్లంతీసి ఇచ్చాడు. అందుకుంది శోభ.

"దీన్ని మరిగారంటే రోజూ కావాలనిపిస్తుంది. మీకు అవసరమైనప్పుడల్లా ఇవ్వడానికి కుదరదన్నాడు మా బాస్. మాకొచ్చే స్టాకు చాలా తక్కువ. ఇప్పటికే పర్మ నెంటు మెంబర్లకు సర్దలేక సతమతమవుతున్నారట. మీకు భవిష్యత్తులో కావలసిన దానికి వేరే ఏర్పాట్లు చేసుకోమని చెప్పమన్నారు" అన్నాడు మైకేల్.

"దీని ఖరీదెంత?"

"ఐదొందలు."

వెయ్యి రూపాయలు తీసి ఇచ్చింది శోభ.

మైకేల్ డబ్బు అందుకుని లెఖపెట్టి, ఐదొందలు మాత్రం తీసుకున్నాడు. మిగిలింది తిరిగి ఆమె కిచ్చేశాడు.

"వుంచుకో! నీసాయం వృధాపోవడం నా కిష్టంలేదు!"

అంది శోభ ఆ డబ్బు అందుకునే ప్రయత్నం చెయ్యకుండా.

"మీకు కావలసినప్పుడల్లా గంజాయి నేను సప్లయి చెయ్యగలను. కానీ ఒక కండిషను. నాకు మీరో సాయం చెయ్యాలి."

"చెప్పు!" అంది.

"నేనో అమ్మాయిని ప్రేమించాను. ఆమెకు ఉద్యోగం కావాలి. అన్ని పనులు తెలుసామెకు. చదువుకుంది. మీ సెక్రెటరీగానో, మరేదన్నా ఇదిగానో వుంచుకుంటారా?" అడిగాడు.

"అందంగా వుంటుందా?"

"మీ అంత అందంగా వుండదు. కానీ నా కళ్ళకు రంభలా వుంటుంది. అందుకే ప్రేమించాను" అన్నాడు మైకేల్.

"మరి నే నెలా వుంటాను."

"రంభలా వుండరు. అంతకన్నా అందంగా వుంటారు."

శోభ నవ్వింది.

"రేపు నాదగ్గర కామెను పంపు. నువ్వు చెప్పినట్లు ఉద్యోగమిస్తాను. కానీ నాకు అవసరమయినప్పుడు సరుకు దొరకకపోతే ఆమెను ఉద్యోగంలోంచి వూడబీకుతాను" అంది శోభ.

"అలాగే! అటువంటి అవకాశం మీకు రానివ్వను" అన్నాడు మైకేల్. "నేను వస్తాను!" అంటూ లేచింది.

బార్ వెలుపలున్న కారుదాకా సాగనంపాడు మైకేల్. ఆమె కారెక్కి డోర్ మూసుకుంది. గుడ్ బై చెప్పాడు. కారు స్టార్టయి వెళ్ళిపోయింది.

2

గంట పదకొండయింది.

శోభ బెడ్‌రూంలో మంచంపైన పడుకుని నిద్రపో సాగింది. టెలిఫోన్ బెల్ గణగణ మంది. కళ్ళు తెరచి ఎదురుగావున్న వాల్ క్లాక్ కేసి చూసింది.

ఎడంచేత్తో రిసీవరు అందుకుని "యస్!" అంది.

"నీకోసం ఎవరో అమ్మాయి వచ్చింది. వెయిట్ చేస్తూంది" రాజా గారు చెప్పాడు.

"ఎవరినన్నా తోడిచ్చి నాగదికి పంపు" అని రిసీవరు పడేసింది క్రేడిల్ పైన.

మంచంమీద లేచి కూర్చుంది. దుప్పటి కాళ్ళవేపుకు నెట్టింది. ఆమె వొంటిపైన ఒక్క నూలుపోగులేదు. రాత్రిళ్ళు నగ్నంగా పడుకోవడం ఆమెకు అలవాటు.

మంచం దిగి వెళ్ళి ఫ్రిజ్ తెరచి, అందులోంచి విస్కీ తీసింది. కార్క్ తెరచి రెండు గ్రుక్కలు తాగింది. స్టాండ్ పైనున్న కోటుతీసి తొడుక్కుని సోఫాలో కూర్చుంది.

ఐదు నిముషాల తర్వాత ఆదెమ్మ వెంట అందమైన అమ్మాయిని లోనికి తీసుకొచ్చింది.

"ఈమెగారు..." అంటూ చెప్పబోయింది ఆదెమ్మ.

"తెలుసు. నువ్వెళ్ళి రెండు కాఫీలు పట్రా!" అంది శోభ. ఆదెమ్మ వెళ్ళిపోయింది గదిలోంచి.

శోభ తన కెదురుగా నిలుచున్న అమ్మాయిని నఖశిఖ పర్యంత పరీక్షగా చూసింది. మైకేల్ టేస్టును మెచ్చు కుంది. ఆమె తనంత అందమైంది కాకున్నా అనాకారి మాత్రంకాదు. పైకెచ్చు మంచి ఆరోగ్యంగా వున్నట్లు రబ్బరు బంతుల్లాంటి ఆమె రొమ్ములు, గుండ్రటి భుజాలు, యవ్వనంతో మెరుస్తున్న శరీరపు రంగు చెప్పకుండా తెలుపుతున్నాయి. తను త్రాగి త్రాగి మెరుగును మరుగు

పరిచేసుకొంటూంది.

ఆ అమ్మాయి జాకెట్ లోపల చెయ్యిపెట్టి రొమ్ముల మధ్యనుండి ఒక కవరు లాగి శోభకు అందించి "మైకేల్ పంపాడు" అంది.

"తెలుసు! నాకంతా చెప్పాడు నీ గురించి" అంటూ ఉత్తరం చించి చదివి, నలిపి డస్ట్ బిన్ లో పడేసింది.

"నేను ఎప్పుడూ మత్తులో వుంటాను. నాకెప్పుడు ఏం కావాలో, ఏం చెయ్యాలో అన్నీ నువ్వు చూడాలి. కంటికి రెప్పలా అంటిపెట్టుకుని వుండాలి" అంది శోభ.

"అలాగే!" తలూపిందా అమ్మాయి.

"త్రాగిన మైకంలో ఆడుతుంటాను. ఏడుస్తుంటాను. అల్లరి చేస్తుంటాను. అదంతా భరించగలవా?"

"త్రాగి చేస్తున్నారని తెలిశాక భరించడం కష్టం కాదు."

"నా భర్తకు ఉమెన్ వీక్ నెస్ వుంది. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ నువ్వాయన ముందుకు వెళ్ళకూడదు. ఒంటరిగా ఆయన వున్నప్పుడు మాట్లాడకూడదు."

"అలాగే!"

"నీ పేరు సుజాత కదూ!" అడిగింది శోభ.

"అవును" అందామె.

"ఈ గది నానుకుని మరో బెడ్ రూం వుంది. నువ్వు అందులో వుండొచ్చు. అక్కడ అన్ని సదుపాయాలు వున్నాయి. ఒక బెల్ పెడ్తాను, నిన్ను పిలిచేందుకు వీలుగా వుంటుంది."

"అలాగేనండీ!" అంది సుజాత.

"అన్నింటికన్నా ముఖ్యమైనది. అవసరమయినప్పుడు చెప్తాను. వెళ్ళి గంజాయి తెచ్చిపెడుతూ వుండాలి."

"దానికి నేను వెళ్ళనఖరలేదు. ఫోన్ చేస్తే పంపుతా నన్నాడు మైకేల్."

"అలా వద్దు! నువ్వే వెళ్ళి తెచ్చిపడుతుండు. రెండోది నీకోసం ఇక్కడికి ఎవ్వరూ అంటే మైకేల్ రాకూడదు."

"సరేనండీ!"

"అయితే నువ్వెళ్ళి ప్రక్కగదిలో నీ బట్టలు, సామగ్రి. సర్దుకో!" అంటూ పురమాయించింది.

సుజాత రూంబయట నడవలో పెట్టుకొన్న చిన్న సూట్ కేస్ తీసుకుని తన గదికి వెళ్లిపోయింది.

ఆదెమ్మ కాఫీ తెచ్చింది. కప్పందుకొని "ప్రక్క గదిలో వున్న అమ్మాయికి తీసుకువెళ్లి ఇవ్వు. నా పనులన్నీ ఇకపైన ఆమే చూసుంది. ఆమె మాట నా మాటగా గమనించి చెప్పినట్లు చేస్తూవుండు" అంది శోభ.

"అలాగేనమ్మా!" అంటూ వెళ్ళిపోయింది ఆదెమ్మ.

శోభకు మనస్సు ఉల్లాసంగా వుంది. ఆరు నెలల నుండి ఆలోచించి వేసుకున్న పథకం అమలుజరపడానికి అవసర మయిన ఏర్పాట్లు చెయ్యడంలో సుజాతకు ఉద్యోగమిచ్చి ఆమెచేత బంగాళాలో మకాం పెట్టించడం తొలి మెట్టన్న విషయం తనకు తప్ప మరెవ్వరికీ తెలీదు.

లేచి బాత్ రూంలోకి వెళ్ళి కాలకృత్యాలు ముగించు కుని, స్నానం చేసి వచ్చి ఫాన్ క్రింద కూర్చుని తలారుచ్చు కోవడం మొదలెట్టింది. మెల్లగా తలుపు తీసుకుని పిల్లిలా లోనికొచ్చాడు రాజాగారి బావమరిది భానుప్రకాష్.

"బోల్టు వేసిరా!" అంది శోభ.

అలాగే చేసివచ్చి ఎదురుగా వచ్చి కూర్చున్నాడు సోఫాలో.

"రాత్రి చాలాసేపు కూర్చున్నాను నీకోసం. నువ్వు

రాలేదు. ఎక్కడికి వెళ్లావ్?" అడిగాడు ప్రకాష్.

"నీకు చెప్పాలా?" అడిగింది కోపంగా.

"అదికాదు."

"నామీద అధికారమేదో వున్నట్లే ఆరాలు అడగడం నాకు అసహ్యం."

"అదికాదు శోభా!" అన్నాడు ప్రకాష్.

"ఇలా వేళాపాళా లేకుండా నా గదిలోకి రావద్దని చాలాసార్లు చెప్పాను. రాజాగారు అనుమానిస్తే నీ పని చెల్లవుతుంది. జాగ్రత్త!"

"ఆయన మొహం. కారాక్సిడెంటు జరిగాక కాళ్ళు చచ్చుపడి, ఎప్పుడూ ఆ చక్రాల కుర్చీలో క్రింది అంతస్తులోనే పడివుంటున్నాడు తప్ప పైకొచ్చింది లేదు. అందువల్ల మనం ఆయనకు భయపడి దూరదూరంగా వుండవలసిన అవసరం లేదు శోభా!" అన్నాడు ప్రకాష్.

"ఆయన గురించి కాదు నేను చెప్పేది. పనివాళ్ళ సంగతి. నన్ను గురించి ఎగాదిగా వాళ్ళుమాట్లాడుకోవడం కూడా నేను సహించను. నాకు అవసరమనిపించినపుడు, ఫోన్ చేస్తాను. ఎవ్వరి కంటపడకుండా రా! ఇలా ఎప్పుడూ రావద్దు" అంది శోభ.

ఆమె మాటలకు ప్రకాష్ విస్తుపోయాడు. ఆమె మనస్సులో ఏముందో ఎంత ఊహించినా అర్థంగాలేదు.

"నన్ను ప్రేమించడం లేదా శోభా!" అడిగాడు ప్రకాష్.

"నిన్ను తప్ప మరెవ్వరినీ ప్రేమించను. దమ్మిడీ లేని దగుల్బాజీవి. సిగరెట్లకూడా బావగారి ఎదుట చెయ్యి చాచి నిలబడే నీలాంటి వాళ్ళంటే నాకు ప్రేమమాటటుంచి, కనీసం సానుభూతి కూడా లేదు" అంది శోభ.

"మొన్న నాతో ఎందుకు గడిపావ్?"

"ఫూల్! నీతో నేను గడపలేదు. నాతో నువ్వు గడిపావ్. నా అవసరం. నిన్ను రప్పించాను. వాడు కున్నాను. పంపాను. అంతే!"

"నువ్వు మనిషివి కాదు" అన్నాడు కోపంతో ప్రకాష్.

"తెలిసిందిగా! ఇక వెళ్ళిపో!"

"పోతాను. పోయి నిన్ను ఏంచేస్తానో చూడు" అంటూ లేచాడు.

"ఇలాంటి మొరిగే కుక్కల్ని చాలా చూశాను. వెళ్ళు!" అంది తాపీగా శోభ.

ప్రకాష్ తలుపు తెరుచుకుని కోపంగా బైటపడ్డాడు. శోభ చూసి నవ్వుకుంది.

ఫోన్ తీసి రాజాగారి సెక్రటరీతో ప్రక్కగదిలో వున్న సుజాతను పిలిపించేందుకు వీలుగా బెల్ ఏర్పాటు చేయించమని చెప్పింది. మెల్లగా లేచి బీరువా తెరచి అవసరమైన బట్టలు తీసుకుని వేసుకుంది. అందంగా అలంకరించుకుంది అద్దం ముందు కూర్చుని. కడుపులో ప్రేగులు కాలుతున్నట్లనిపించింది.

ఫ్రిజ్ లోంచి రెండు బ్రెడ్ ముక్కలు, విస్కీ సీసా తెచ్చి పెట్టుకొంది. బ్రెడ్ ముక్కల్ని విస్కీలో తడిపి మెల్లిగా నమల నారంభించింది. ఆకలి, దాహం, ఒకే దెబ్బకు తీర్చుకునేందుకు మామూలుగా ఆమె ఉపయోగించే మార్గమదే.

రాజాగారితో అంతకు రెండు దినాలముందు జరిగిన సంభాషణ గుర్తొచ్చింది. ఆ దినం ఆమె బాగా పొద్దుపోయాక ఇంటికొచ్చింది. బాగా త్రాగికూడా వుంది. హాల్లో చక్రాల కుర్చీలో వున్న రాజాగారు "శోభా!

ఇలారా!'' అని పిలిచాడు.

తను వెళ్ళి దగ్గరగా నిలుచుంది. రాజాగారు కళ్ళలోకి చూసి ''నేను వింటున్నదంతా నిజమేనా?'' అడిగాడు నిమ్మళంగా.

''ఏమిటి?'' అడిగింది తను.

''నువ్వు విచ్చలవిడిగా కనుపించిన ప్రతి మగాడి కౌగిట్లో ఎక్కడం కే అక్కడ బరితెగించి, తిరుగుతున్నావట గా?'' అడిగాడు.

''ఎవరు చెప్పారు మీ కీ విషయం?'' అడిగింది తను కోపంగా.

''నమ్మకస్థులే చెప్పారు. నాకు కొంత గౌరవముంది. నా వంశానికి వెనుక పెద్ద మర్యాద వుంది. నాభార్యగా నువ్వు అలా ప్రవర్తించడం నేను సహించను'' అన్నాడు రాజా.

''ఎందుకు పనికిరాని నీకు పెళ్ళాంగా బ్రతుకంతా గడపడం నేనూ సహించను. అయినా సర్దుకుని పోతున్నాను. ఎందుకో తెలుసా! నీ మర్యాద నిలబెడదామని. నువ్వు ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకొన్న అతిలోకసుందరి నిన్ను వదిలేసి వెళ్ళిపోయిందన్న అపవాదు నీ నెత్తిన పడకుండా చూద్దామని. నాకు విడాకులు అవసరంలేదు. నీ కవసరమయితే ఇచ్చెయ్యి'' చెప్పి తను ఆగకుండా గదిలోకి వచ్చేసింది.

ఆలోచించాలనుకుంది. కానీ గొంతునిండా వున్న విస్కీ ఆమెను మత్తుగా నిద్రలోకి లాక్కుపోయింది.

రాజా చేతి చిలుము వదలకుండా శోభను వదిలించుకోవాలనుకుంటున్నాడన్న విషయం ఆమెకు అర్థమయింది. అందుకే మొండి కేసుకుంది. అతని చేత ఎలాగైనా

విడాకులబ్బేట్లు చేస్తే ఆ ఆస్తిలో దాదాపు సగం వస్తుంది. దాని విలువ యాభై లక్షలకు పైచిలుకు వుంటుంది. అడ్డమైన వాళ్ళతో అర్ధరాత్రిదాకా తాగుతూ, తిరుగుతూ వున్నట్లు చెప్పమని ఆదెమ్మను పురమాయించింది తనే. ఆ సంగతి రాజాగారికి తెలిసివుండదనుకుంది. తను వేసిన పాచిక త్వరగా పారితే, సుఖంలేని వాతావరణంలోంచి త్వరగా తప్పించుకొని పోవచ్చు ననుకుంది.

కాలింగ్ బెల్ నొక్కింది.

ప్రక్క గదిలో వున్న సుజాత రెండు నిముషాల్లో వచ్చింది కళ్ళు నులుముకుంటూ.

"నిద్రపోతున్నావా?"

"ఇప్పుడే కళ్ళుమూశాను. ఏంకావాలో చెప్పండి!" అడిగింది సుజాత.

"ఆకలిగా వుంది. ఏమైనా తెచ్చిపెడతావా తినేందుకు."

"భోజనం చేస్తారా?"

"ఆఁ!" అంది శోభ.

సుజాత గదిలోంచి తిన్నగా వంట గదికి వెళ్ళిపోయింది. తలుపులుమూసి గొళ్ళెంపెట్టి వున్నాయి. తెరుచుకుని వెళ్ళి స్విచ్ వేసింది.

గది మధ్యగా వీల్ ఛెయిర్‌లో కూర్చుని వున్న రాజాగార్ని చూసి కెవ్వున కేక వేసింది సుజాత.

"భయపడకు! నేనే! రాజాను" అన్నాడు.

"మీరు... ఇంత రాత్రప్పుడు... ఇక్కడ..." ఎలా అడగాలో అర్ధంగాక ఆశ్చర్యం, భయం ప్రకటిస్తూ ప్రశ్నించబోయింది.

"అవును. నీతో మాట్లాడాలని ప్రొద్దుట్నుంచీ ఎదురు

చూశాను. నువ్వు పైనుండి క్రిందికి దిగిరాలేదు. ఖచ్చితంగా నువ్వు భోజనం చేసేందుకో లేక శోభకు భోజనం పెట్టేందుకో వస్తానని ఎదురు చూస్తున్నాను'' అన్నాడు రాజాగారు.

''నాతో తమరికి ఏం పనివుంటుంది బాబూ!'' వెండి కంచం కడిగి టేబుల్ పైన పెడుతూ అడిగింది.

''మనిషికి మనిషితో పని వుండటం సహజం. మీ అమ్మగార్ని చూశావా?''

''చూశాను.''

''ఆమె ఎలా త్రాగుతుందో గమనించావా?''

''చేపలు నీళ్ళలో ఈదుతూ, త్రాగుతూ వుంటాయి. ఈమె విస్కీలో.''

''ఆమెకోసం ప్రకాష్ వచ్చాడు కదూ!'' అడిగాడు రాజాగారు.

సమాధానం తెలిసినా జవాబు చెప్పకుండా వుండి పోయింది.

''నువ్వు చెప్పకున్నా నాకు తెలుసు. ప్రకాష్ ఒక్కడే కాదు. కనపడ్డ ప్రతి మగాడితోనూ విచ్చలవిడిగా తిరుగుతూంది శోభ. నా మంచిచెడ్డలు, అవసరాలు, సుఖ సంతోషాలు ఆమెకు అవసరంలేదు. నావద్దనుండి కావలసింది డబ్బొక్కటే. నా డబ్బు రెండు చేతులా ఖర్చు పెడుతూ, నాకు తెలిసే ఇలా కట్టుకున్న పెళ్ళాం తిరుగుతుంటే ఎలావుంటుందో ఊహించగలవా?''

సుజాతకు ఆయన ఆవేదన అర్థమయింది. అయినా ఏమీ మాట్లాడకుండా వెండి కంచంలో కూరలు సర్దడంలో మునిగిపోయింది.

"నీ వల్లనాకు సాయం కావాలి" అడిగారు రాజుగారు దీనంగా.

"నావల్లనా? ఏం కావాలి? చెప్పండి!" అడిగింది సుజాత.

"శోభను మించిన అందం నీకు లేదు. కానీ ఆమె కన్నా గొప్ప హృదయం, కష్టాలలో వున్న మనిషి సమస్యలను అర్థంచేసుకోగల సానుభూతి నీ కున్నట్లు నాకనుపిస్తూంది. నేను శోభతో విడాకులు తీసుకునేందుకు నిర్ణయించుకున్నాను. అది త్వరలోనే సాధ్యమవుతుందనుకుంటు న్నాను. ఆ తర్వాత నన్ను అంటిపెట్టుకొని వుంటూ, నా మంచిచెడ్డలు చూస్తూ, నన్ను నీకు చేతనైన విధంగా సుఖ పెట్టగలవా?" అడిగాడు రాజాగారు.

"నేనా? మిమ్మల్ను సుఖపెట్టగలగడమా?" ఆశ్చర్య పోయింది సుజాత.

"నాకీ కాళ్ళు చచ్చుపడ్డాయి. అంతకు మించి మరే విధమైన లోపంలేదు. డబ్బుతో నువ్వు అనుభవించగల ఆనందమంతా అందుబాటులో కొచ్చేట్లు చేస్తాను. ఏమంటావ్?" అడిగాడు రాజాగారు.

ఫోన్ మ్రోగింది.

గబగబ వెళ్ళి రిసీవరు పైకెత్తింది సుజాత.

"సుజాతేనా?" శోభాదేవి కంఠం వినిపించింది.

"అవునమ్మగారూ!" పలికింది సుజాత.

"నువ్వెళ్ళి పదిహేను నిముషాలా ఇరవై సెకండ్లయింది. ఇంకా ఏం చేస్తున్నావ్. అక్కడెవరితోనన్నా..." వ్యంగ్యంగా అడిగింది.

"లేదండీ! వచ్చేస్తున్నాను" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసింది.

"అమ్మగారు కోప్పడుతున్నారు! వస్తాను!" అంటూ ప్లేటు పుచ్చుకొంది.

"నా ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పలేదు!" అడిగాడు రాజాగారు.

"ఆలోచించుకోనివ్వండి!" అంటూ పరుగెత్తింది సుజాత.

3

మంచంపైన పడుకుంది సుజాత.

రాజాగారితో వంటగదిలో జరిగిన సంభాషణంతా గుర్తొచ్చిందామెకు. ఆ తర్వాత శోభదేవి చేసిన హడావుడి, తిట్టిన తిట్లు, గావించిన పరిశోధన తలపుకొచ్చింది.

అన్నం పెట్టుకొచ్చిన పళ్లెం కాలితో ఒక్క తన్ను తన్నింది. తనపైన పడి జాకెట్ చింపి లోపల బ్రాసరీ పీకి, లైటు వెలుగులో నిశితంగా చూసింది. చీర లాగేసింది. చేతుల్తో తడిమి చూసింది. ఆమె ఎందుకలా చేస్తూందో అర్థంగాలేదు సుజాతకు.

"ఈ బోడిభోజనం తెచ్చేందుకు నీకు ఇంత టైము పడుతుందా? ఎవరి దగ్గర కెళ్ళావ్? ఏం చేస్తూవుండావ్?" అంటూ బెల్టుపట్టుకుని ధబీధబీమని వీపుపైన కొట్టసాగింది శోభ.

"నాకు తెలీదు! నే నెక్కడికీ పోలేదు!!" అని అరచింది సుజాత.

శోభ కోపంగా వెళ్ళి మంచంపైన పడింది. సుజాత చల్లగా ఆరూంలోంచి జారుకుని తన గదిలోకి వచ్చేసింది.

ఎవరో సన్నగా తలుపు తట్టిన శబ్దమైంది. ఠక్కున మంచంమీద లేచి కూర్చుంది.

ఆమె శోభారాణి కావడానికి వీలులేదు. ఆమె పిలిచేందుకు బెల్ వుంది. రాజాగారేమో ననుకుంది. ఆయన పేల్ ఫెయిర్ మొదటి అంతస్తుకు రాడు. ఆయనెప్పుడూ

క్రింది గదుల్లోనే తిరుగుతూంటాడు. మరెవరాని ఆలోచిస్తూ, మంచం దిగి తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళింది.

"ఎవరు?" అడిగింది చిన్నగా.

"నేనే! తీ తలుపు."

ఆ గొంతు ఎక్కడా విన్నట్టు లేదామెకు.

"నేనంటే ఎవరు?"

"ప్రకాష్‌ను. త్వరగా తెరువు."

సుజాత తలుపు తెరచింది. ప్రకాష్ లోనికొచ్చి తలుపు మూశాడు. అతన్ని చూసి భయంగా గోడకానుకుని నిలుచుంది.

"భయంలేదు! కూర్చో!" అన్నాడు తను కూర్చుంటూ.

"ఇక్కడి కెందుకొచ్చారు?"

"నీతో పనుండి..."

"ఏంపని?"

"ఇందాక మా బావగారు వంటగదిలో నీతో మాట్లాడటం చూశాను. నా గురించి అడిగాడా?"

అడిగాడన్నట్లు తలూపాడు.

"ఏమడిగాడు?" అడిగాడు ప్రకాష్.

"ఆయన భార్య గదిలోకి నువ్వు వెళ్తున్నావా లేదా అని."

"నువ్వేం చెప్పావ్?"

"ఏం చెప్పానని ఊహించావ్. ఏం చెప్పించాలని వచ్చావ్?" అడిగింది సుజాత అతన్ని నిశితంగా చూస్తూ.

"నువ్విక్కడ వున్నన్ని రోజులూ చూసింది చూడనట్లు, విన్నవి విననట్లు వుండాలి. ఎవరేమడిగినా నాకు తెలియదని చెప్పాలి. అది చెప్పేందుకే వచ్చాను" అన్నాడు ప్రకాష్.

"నీ క్రిందకాదు నేను పనిచేసేది. అమ్మగారివద్ద. నీ మాటెందుకు వినాలి?" అడిగింది సుజాత.

"అలా అంటావని తెలుసు. అందుకే సిద్ధంగా వచ్చాను" అంటూ వందరూపాయల కాగితం తీసి అందించాడు ప్రకాష్.

సుజాత మాట్లాడకుండా, అందుకుని చిన్నగా మడచి జాకెట్ లో పెట్టుకుంది.

"వారానికి వంద ఇస్తాను. సరేనా?" అడిగాడు ప్రకాష్.

"సరే!"

"నీతో ఇంకో పనికూడా వుంది."

"చెప్పు!"

"వీలైనప్పుడల్లా శోభకు నా గురించి చెప్పు. నన్నెలాగైనా ఆమె ప్రేమించేట్లు చెయ్యి. నీకు పెద్ద మొత్తం డబ్బిస్తాను" అన్నాడు ప్రకాష్.

"అది కష్టం! ఆమె అసాధ్యురాలు. ఇందాక పది నిముషాలు ఆలస్యంగా వచ్చినందుకు నే నెవరితోనో రాసక్రీడలాడానని అనుమానించి, శల్య పరీక్ష చేసింది. నీ గురించి పొగడడం మొదలుపెడితే, మనకిద్దరికీ ఏదో అక్రమ సంబంధం వుందని అనుమానపడుతుంది. నీ ప్లాను చెడుతుంది. జాగ్రత్త!" అంది సుజాత.

"అదీ నిజమే! కానీ ప్రయత్నించు. వస్తాను" అంటూ లేచాడు ప్రకాష్.

"మంచిది! ఇలా గదిలోకి రాకండి. ఎవరన్నా చూస్తే నాకన్నా మీకే ప్రమాదం" అంది సుజాత.

"రాను" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

సుజాత తలుపులు వేసి బోల్టులాగి వచ్చి కూర్చుంది.

ఆ బంగళాలోని మనుషులు, వాళ్ళ మమతలు, పద్ధతులు వింతగా విచిత్రంగా తోచాయి.

అసలు తనొచ్చిన పని గుర్తొచ్చింది.

అక్కడి వాళ్ళ కెవ్వరికీ తనపైన అనుమానం లేదు. కాని మైకేల్ తన్ను పంపింది పెద్ద పనిమీద. రాజాగారి బంగళాలో వున్న ఐరన్ సేఫ్‌లో దాదాపు రెండు కోట్ల రూపాయల ఖరీదుచేసే వజ్రాలు, మణులు, వున్నాయి. వాటిని తస్కరించడానికి అంతకుముందు నాలుగైదు ముఠాలు ప్రయత్నించాయి. తలుపులు తెరచేలోగానే పోలీసులువచ్చి, చేతులకు బేడీలు వేసి పట్టుకెళ్ళారు. అటువంటి పొరపాటుచేయకుండా పకడ్బందీగా పని నేరవేర్చుకునేందుకు, ఆ ఐరన్ సేఫ్ రహస్యాలు సేకరించేందుకు శోభారాణి పనికత్తెగా తన్ను ప్రవేశపెట్టారు.

సుజాతకు తల్లితండ్రులు లేరు. ఆమెకు పదహారేళ్ళ ప్రాయంలోనే చనిపోయారు. ఆ తర్వాత పొట్టకోసం ఎన్నో పాడు పనులు చేసింది. చివరకు చిన్నచిన్న దొంగతనాలుకూడా చేసింది. అలాంటి చిన్న దొంగతనం చేస్తూ మైకేల్‌కు చిక్కింది. అది మొదలు అతని రక్షణలో వుండిపోయింది. అతను ఇష్టంవచ్చినట్లు వాడుకొని, కొద్దిగా డబ్బిచ్చేవాడు.

మంచి చీరలు కట్టుకోవాలని, మంచి నగలు వేసుకోవాలని, కార్లలో తిరగాలని ఆమెకు కోరికగా వుండేది. కానీ మైకేల్ తనకొచ్చే జీతం రెండొందలని చెప్పి, అందులోంచి సగం ఇచ్చి సర్ది పుచ్చేవాడు సుజాతకు.

ఆమెకు డబ్బుపైనున్న వ్యామోహాన్ని తీర్చేందుకు మైకేల్ మధ్యపెట్టి, చిన్నగా ఒప్పించి శోభారాణి దగ్గర పనిపిల్లగా కుదిర్చాడు.

సుజాతకు తనొచ్చినపని గుర్తొచ్చింది. అప్పుడే ఒకరోజు దాటిపోతూంది. ఆ సేఫ్ ఎక్కడుందో, ఎలా తెరుస్తారో, అందులో ఏముందో, తెలుసుకోలేదు. కానీ రాజాగారు చెప్పిన మాటలు ఆమె మనస్సుపై చెరగని ముద్ర వేశాయి.

బంగళాలో వున్న నిధికి సంబంధించిన రహస్యాలు కనిపెట్టి మైకేల్‌కు చెప్తే, వాళ్ళు దొంగతనం చేస్తారు. పోలీసులు ఖచ్చితంగా తన్ను అనుమానిస్తారు. ఆ తర్వాత పరిశోధనచేస్తే, తను మైకేల్ అధీనంలో వున్న విషయం సులభంగా ఋజువు అవుతుంది.

చీకటి కొట్లో వేసి చితక బాదితే అసలు రహస్యం మైకేల్ చెప్పెయ్యవచ్చు. అదే జరిగితే ఇద్దరూ ఆజన్మ ఖైదు అనుభవించవలసిందే.

అంతకన్నా సులభంగా కావలసినంత డబ్బూ, ఆనందం, పొందే విధానం రాజాగారు చూపిస్తున్నప్పుడు దాన్నెందుకు అందుకోగూడదు! ఆలోచిస్తూనే పడుకుంది. తెలీకుండానే కళ్ళు మూసుకుపోయాయి. నిద్రలో కొరిగిపోయింది సుజాత.

తెల్లవారింది. సుజాత కళ్ళు నులుముకుంటూ వుండగానే బెల్ మోగింది. తల ముడేసుకుని, ఎకాయెకిన పరుగెత్తింది శోభారాణి గదిలోకి.

"కాఫీ కావాలి!" అంది ప్రక్కపైనే పడుకుని.

"తెస్తానమ్మా!" అంటూ వంటగదివేపు వెళ్ళిపోయింది. క్రిందకు దిగి వంటగదిలో ఆయాన్ని అడిగి చిన్న ఫ్లాస్కు నిండా కాఫీ పోయించుకుని, ట్రేలో ఒక కప్పు, ఫ్లాస్కు పెట్టుకుని తిరిగి శోభ గదికొచ్చింది.

ఫ్లాస్కులో కాఫీ అందిస్తూండగా చూసింది మంచం వారగా పడున్న సిగరెట్ పెట్టె. అదేరకం పెట్టె అంతకు

ముందు రాత్రిపూట ప్రకాష్ జేబులో చూచింది. అంటే రాత్రి ప్రకాష్ శోభారాణి గదిలో గడిపాడన్న విషయం అర్థమైంది సుజాతకు.

"రాజాగార్ని చూశావా?" అడిగింది సుజాతను శోభ.

"ఆఁ!" తలూపింది సుజాత.

"చూశావా? ఎప్పుడు? ఎక్కడ? ఆయన్ను చూడవలసిన అవసరం నీకెందుకొచ్చిందో తెలుసుకోవచ్చా?" నిలదీసి అడిగింది.

"హాల్లో వీల్ ఛెయిర్‌లో కూర్చుని పేపరు చదువుకుంటూవుంటే అటువేపుగా వెళ్తూ చూశాను. అంతే!" అంది సుజాత.

"అంతే అయితే ఫరవాలేదు! అంతకుమించి ఆయనతో మాట్లాడినట్టుగానీ, మరేదైనా జరిగినట్టుగానీ తెలిస్తే ప్రాణాలు తీసేస్తాను. తెలిసిందా?" బెదరింపుగా అంది.

సుజాతకు చిర్రెత్తుకొచ్చింది."అమ్మగారూ! తిండికిలేక పనిచేసుకుని బ్రతుకుతున్నాను తప్ప, శరీరం అమ్ముకునే అవినీతి జాతిదాన్నిగాదు. అది మీరు తెలుసుకోవడం చాలా అవసరం" నొక్కి చెప్పింది.

"అంటే... నేను నీతిలేని కుక్కలా బ్రతుకుతున్నాననా? రస్కెల్. ఒక్క రోజు మా యింటి వంటకాలు తింటేనే ఇంత పొగరు వచ్చిందన్నమాట" అంటూ వేడి కాఫీ కప్పు సుజాత మొహాన గిరవాటు వేసింది.

మొహం నిండా కాఫీ పడింది. చెంపలు పగలకొడదామనిపించింది. తనొచ్చిన కార్యం, తనకు రాజాగారు చూపెట్టిన ఆశ, గుర్తొచ్చి తన్ను తనే తమాయించుకుంది సుజాత.

"నువ్వు నాదగ్గర పనిచెయ్య నవసరంలేదు. వెళ్ళిపో!

నిన్ను డిస్మిస్ చేశాను'' అంది శోభ.

''సారీ! మేడమ్! ఏదో ఆవేశంలో అలా అన్నాను. అంతేగాని మిమ్మల్ని నొప్పించాలనికాదు. ఇకపైన అటు వంటి పొరపాటు జరగకుండా చూసుకుంటాను'' అంది దీనంగా.

''లాభం లేదు. వెళ్ళిపో!'' శోభ చెప్పింది.

''అలా అనకండమ్మా! ఇలా ఒక్క రోజులోనే నా ఉద్యోగం ఊడిపోయిందని తెలిస్తే మరెవ్వరూ నాకు పని ఇవ్వరు. బ్రతకడం కష్టమవుతుంది. మీరు చెప్పినట్లే వింటాను'' అంది సుజాత.

శోభకు మైకేల్ మాటలు గుర్తొచ్చాయి. అవసరమైనంత గంజాయి సప్లయిచేసేందుకు, సుజాతను ఆమె దగ్గర వుంచుకొని తీరాలన్న అతని ఆంక్షకూడా మెదలింది మనస్సులో.

''జాగ్రత్త! మళ్ళా మాటలు పేలకు, వెళ్ళి నీ పనులు చూసుకొని త్వరగా రా! నేను మహాబలిపురం వెళ్ళాలి. నాకు కావలసిన సామాన్లు సర్ది పెట్టాలి!'' అంది శోభ.

తిరిగి సమాధానం చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయింది సుజాత.

4

పదకొండింటికి కార్లో వెళ్ళిపోయింది శోభ. ఆమెను సాగనంపి తిరిగి గదిలోకి వచ్చింది సుజాత.

స్నానంచేసి బట్టలు కట్టుకుంటూ వుండగా ఆదెమ్మ గది తలుపు తట్టింది. సుజాత తలుపు తెరచింది.

''అమ్మా! మీ బావగారట వచ్చారు'' అంది.

''బావగారా? ఎక్కడున్నారు?'' అడిగింది సుజాత.

''హాల్లో కూర్చోబెట్టాను. ఇక్కడికి పిల్చుకు రమ్మంటారా?''

"వద్దు. నేనే వస్తున్నానని చెప్పు. రాజాగారు ఎక్కడున్నారు?" అడిగింది అనుమానంగా.

"వారు కూడా హాల్లోనే వున్నారు. వారే నన్ను పిలిచి చెప్పారు. మీ బావగారితో మాట్లాడుతున్నారు" చెప్పింది ఆడెమ్మ.

"సరే నువ్వెళ్ళు!" అని డ్రస్ చేసుకోవటంలో నిమగ్నురాలైంది.

బావగారని చెప్పుకుంటూ వచ్చింది ఎవరైవుంటారని ఆలోచించ సాగింది. మైకేల్‌కు తప్ప మరెవ్వరికీ తను అక్కడ వున్న విషయం తెలియదు గాబట్టి అతనే వచ్చి వుండాలనిపించింది.

మెట్లు దిగుతూ చూసింది. రాజాగారు వీల్ ఛైర్‌లో కూర్చున్నారు. వారి కెదురుగా కూర్చున్న మైకేల్ కనుపించాడు.

"నమస్తే!" అంది ఇద్దరికీ, కాస్త దూరంగా నిలబడి.

"ఓ! సుజాతా? రా! నిన్ను చూచి ఎన్నో రోజులైనట్లుంది. బాగున్నావా?" అడిగాడు మైకేల్.

"ఆం! అక్కయ్య, పిల్లలూ అంతా బావున్నారా?"

"ఆం! ఆం! నీకు స్వీట్స్ పాకెట్ మీ అక్కయ్య పంపింది. తర్వాత మరో విషయం. ఆవిడ తనకో చీర కొనుక్కురమ్మంది. నీచేత సెలెక్టు చేయించమని చెప్పింది. నీకు సాయంత్రం ఓమారు బజారుకు వచ్చేందుకు వీలుంటుందా?" అడిగాడు మైకేల్ రాజాగారికేసి చూస్తూ.

జవాబు చెప్పకుండా రాజాగారికేసి చూసింది.

"వెళ్ళిరా! శోభారాణి కూడా ఎటో వెళ్ళినట్లుంది. కానీ త్వరగా వచ్చెయ్యి" అన్నాడు రాజాగారు.

"థాంక్స్! సుజాత చాలా అమాయకపు పిల్ల, మీరే

జాగ్రత్తగా చూచుకోవాలి!'' అన్నాడు మైకేల్.

''అలాగే! ఆ మెగురించి మీరేమీ బెంగ పెట్టుకోకండి'' అన్నాడు రాజాగారు.

''అయితే నేను సాయంత్రం వస్తాను సుజాతా! సిద్ధంగా వుండు'' అంటూ లేచాడు మైకేల్

అలాగే నన్నట్లు తలూపింది సుజాత.

మైకేల్ లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

సుజాత చూస్తూ నిలుచుంది.

''సుజాతా! కాసిని మంచినీళ్ళు తెచ్చి పెడతావా?'' అడిగాడు రాజాగారు.

''తెస్తానండీ!'' అంటూ పాకెట్‌తో సహా కదలబోయింది.

''మీ అక్కయ్య పంపిన స్వీట్స్ మొత్తం నీకేనా? మాకేమన్నా కాస్త పెడతావా?'' అడిగాడు రాజాగారు.

సుజాతకు ముచ్చెమటలు పోశాయి. అందులో ఏముందో తనకు తెలీదు. ఆయన ముందు విప్పితే తమ రహస్యం విప్పి చెప్పినట్లవుతుంది. తన నిజరూపం తెలిశాక రాజాగారు అంతకుముందు చూపించిన ఉత్సుకతపోయి దాని స్థానంలో కోపం చోటు చేసుకుంటుంది. ఏం చెయ్యాలాని ఆలోచిస్తూనే నిలుచుంది.

''డోన్ట్ వర్రీ! మాట వరసకన్నాను. ఆమె నీకు ప్రేమతో పంపినదాంట్లో భాగం కోరే అవివేకిని కాను నేను. మంచినీళ్ళు తెచ్చిపెట్టు'' అన్నాడు రాజాగారు.

బ్రతుకుజీవుడా అనుకుంటూ లోనికి పరుగెత్తిపోయింది సుజాత.

మంచినీళ్ళిచ్చి వచ్చింది సుజాత గదిలోకి. పాకెట్ విప్పింది. అందులో చిన్న రివాల్వరుంది. దాని ప్రక్కనే

చిన్న పొట్లం వుంది. విప్పింది. అందులో గంజాయి వుంది. ఏదైనా ఉత్తరం వుందేమోనని వెతికింది. కనుపించలేదు. పాకెట్ రాజాగారి ముందు విప్పకుండా వచ్చినందుకు తన్ను తనే అభినందించుకుంది సుజాత.

ఆ సాయంత్రం వచ్చాడు మైకేల్. అతనితో వచ్చేసింది సుజాత. ఇద్దరూ కూర్చున్నారు.

"పాకెట్ విప్పి చూచుకున్నావా?" అడిగాడు మైకేల్.

"ఆఁ! రివాల్వరు ఎందుకు?"

"మనపని పూర్తిచేసుకునే రోజు అవసరం రావచ్చు. అందుకే సంపాదించాను. దాంతో ఎవరినన్నా కాల్చి చంపినా ఫరవాలేదు. అది రాజాగారి కుటుంబంలోని వ్యక్తులలో ఒకరిది."

"ఐ. సీ. నాకు అక్కడ వుండడం పెద్ద బాధగా వుంది. ఆ శోభకు నామీద అనుమానం. నేను రాజాగార్ని వల్లో వేసుకుంటానేమోనని భయం. ఆమెకు దూరంగా పది నిముషాలుంటే చాలు, పిలిచి బట్టలు విప్పి చెక్ చేస్తుంది, నోరు సరే! చెప్పడానికిలేదు. ఆ తిట్లు పడుతూ, నేనుండలేను. అక్కడ ఉద్యోగం మానేద్దామనుకుంటున్నాను" అంది సుజాత.

"థాంక్స్ టీ సిస్! బాస్ నీపైన చాలా ఆశలు పెట్టుకొని వున్నాడు. ఈ పని మనం సాధించామంటే పెద్ద మొత్తంలో డబ్బు దొరుకుతుంది. కలకత్తాకు వెళ్ళి నైట్ క్లబ్ పెట్టుకొందాం. జల్సాగా జీవితం గడుపుదాం."

"నాకు నమ్మకంలేదు. రాజాగారు చాలా తెలివిగల మనిషి. ఆ చక్రాల కుర్చీలో కూర్చునే అన్ని వ్యవహారాలు నడుపుతుంటారు. ఆ శోభారాణి ఎక్కడ తిరుగు

తుందో ఏంచేస్తుందోనని ఆయన ఆరాటం. ఆమెను ఎవరో ఎప్పుడూ వెంటాడుతున్నారని నాకు అనుమానంగా వుంది'' అంది సుజాత.

''ఆ నిధి ఎక్కడ దాచిందీ తెలుసుకోగలిగావా?''

''ఇంతవరకు లేదు.''

''ఒళ్ళంతా కళ్ళు చేసుకుని చూస్తూ వుండు. అన్ని వివరాలు తెలుసుకో. ఆ తర్వాత నాకు చెప్పు. దాన్ని ఎలా చేజిక్కించుకోవాలో ఆలోచించి పథకం తయారు చేస్తాను'' అన్నాడు మైకేల్.

''నన్నంతదాకా ఆమె ఆ యింట్లో వుండనివ్వాలికదా?''

''ఆమెకు నీ అవసరం వుంది. గంజాయి మత్తులో పడ్డ తర్వాత అది లేకుండా క్షణం వుండలేదు. నీద్వారా తప్ప అది దొరకదు. మన మనిషిని మహాబలిపురం పంపాను. అక్కడ శోభారాణి ఏంచేస్తూందో తెలుసుకు రమ్మన్నాను. ఆమెకు సంబంధించిన రహస్య మేదైనా మనకు చిక్కితే కుక్కిన పేనులా పడివుంటుంది'' అన్నాడు మైకేల్.

''ఏడవుతోంది! ఇక నేను వస్తాను'' అంది మైకేల్‌తో సుజాత.

''చెప్పింది బాగా గుర్తుంచుకో! ఏ పరిస్థితుల్లోనూ అక్కడనుండి నువ్వు వెళ్ళిపోవలసిన పరిస్థితుల్ని సృష్టించుకోకు. అలాంటిదే జరిగితే నిన్ను శాశ్వతంగా ఈ లోకం నుండే పంపేందుకు తగిన ఏర్పాట్లు చేసివుంచాడు బాస్!'' అన్నాడు మైకేల్ లేస్తూ.

ఆ మాటతో అదిరిపడింది సుజాత.

''అంటే నన్ను నువ్వు ప్రేమించడం బూటక మన్న మాట! అవసరానికి వాడుకు నేందుకే నాకు నీడ చూపించావని తెలుస్తోంది. అవునా?'' అడిగింది సుజాత.

"అది బాస్ అభిప్రాయం. కానీ నాకు నువ్వంటే ప్రేమ" చెప్పాడు మైకేల్.

"థ్యాంక్స్! ఈపని పూర్తయ్యాక నా జీవితం గురించి, భవిష్యత్తు గురించి నేనే ఆలోచించి నిర్ణయించుకుంటాను. వస్తాను" అంటూ చకచక నడచుకుంటు పార్కు వెలుపలకివచ్చి, ఆటో ఎక్కి రాజాగారి బంగళా అడ్రసు చెప్పి పోనియ్యమంది.

హాల్లో కడుగుబెట్టపోతూ ఎదురుగా చూసింది సుజాత.

రాజాగారు వీల్ ఛెయిర్‌లో కూర్చుని వున్నారు. ఆయన కాళ్ళపైన ఆకుపచ్చ రంగు కప్పివుంది. ఒక చేత్తో కళ్ళజోడు తీసి పట్టుకున్నాడు.

"సుజాతా! ఇలారా?" పిలిచాడు.

దగ్గరగా వెళ్ళి నిలుచుంది సుజాత.

"ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేరు? నీతో మాట్లాడాలని అందర్ని పంపేశాను. కూర్చో!" అన్నాడు రాజాగారు.

సుజాత భయపడుతూ కూర్చుంది.

"మీ బావగారు వెళ్ళారా?"

వెళ్ళారన్నట్లు తలూపింది.

"మీ అక్కయ్యకు చీర కొన్నాడా?"

దానికీ అవునన్నట్లు తలూపుతూ సమాధానం చెప్పింది.

"సుజాతా! శోభ, ప్రకాష్, నువ్వూ అనుకునేంత దద్దమ్మను కాను నేను. ఎవరు ఏమిటో, ఎందుకు నా చుట్టూ తిరుగుతారా, నావెంట బడతారా, తెలుసుకోవలసిన అవసరం నాకు ఎప్పుడు వుంటూనే వుంటుంది. అందుకే నా పద్ధతులు కొన్ని విచిత్రంగా వుంటాయి. నిన్ను గురించి నీకు తెలిసిందానికన్నా ఎక్కువ నాకు తెలుసు" ఆగాడు రాజాగారు.

సుజాతకు చెమటలు పట్టాయి.

"నువ్వు గుంటూరులో పుట్టావు. నీకు పదహారేళ్ళకే తల్లి తండ్రులు లేకుండాపోయారు. ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళు వ్యభిచారం చేసుకుని బ్రతికావు. ఆ తర్వాత నీకు జేబు దొంగతో పరిచయమైంది. దొంగతనాలు ప్రారంభించావ్. నిన్ను పోలీసులు పట్టుకున్నారు. జైల్లో తోశారు. రెండు మాసాల శిక్ష అనుభవించావ్. వాళ్ళు వదిలాక తిన్నగా మద్రాసు వచ్చావ్. క్వాలిటీ బార్‌లో పనిచేసే మైకేల్‌తో పరిచయమయింది. అతనితో వున్నావ్. ఇందాక వచ్చింది అతనే!" అన్నాడు రాజాగారు.

వివరాలు వింటూ గుడ్లప్పగించి చూడసాగింది సుజాత.

"నేను చెప్పేవి నిజంకదూ!"

"నిజమే!" అంది సుజాత. ఆమె కళ్ళముందు జైలు గోడలు, దాని ద్వారాలకున్న పదహారు కమ్ములు గుర్తొచ్చాయి.

"నువ్వీ యింట్లో పనిచేయాలని ఎందుకన్నావ్?"

"అన్ని వివరాలు సేకరించారు. అది తెలుసుకోలేకపోయారా?"

"తెలుసుకున్నాను. కానీ నీ నోటినుండి వినాలని అడిగాను" అన్నాడు రాజాగారు సిగరెట్ తీసి వెలిగించుకుంటూ.

సుజాతకు తను కట్టుకున్నది పేకమేడనీ, కూలిపోయి చాలాకాలమైందనీ, అర్థమయింది. అటు మైకేల్‌తో చేతులుగలిపి, నిధిని దొంగిలించి దాని ద్వారా వచ్చే డబ్బును పొందే అవకాశంగానీ, ఇటు రాజాగారి ఉంపుడుకత్తెగా వుండి సర్వసుఖాలు చవిచూచే ఆశగానీ లేదని తెలుసుకొంది.

"అంతా మీకు తెలిసిపోయాక నేను చెప్పవలసిందేమీ లేదు. పోలీసుల్ని పిలిపించండి!" అంది సుజాత.

"అవసరం లేదు! ఇప్పటికైనా నీ మనసు మార్చుకో గలిగితే నీకు నేను ఇచ్చిన మాట నిలబెట్టుకుంటాను" అన్నాడు రాజాగారు.

"నన్నేం చెయ్యమంటారు?"

"ఆ దొంగల్ని పట్టుకునేందుకు సహకరించు. నా నిధి క్షేమంగా వుంటుంది. దొంగల్ని పట్టుకునేందుకు సహాకరిస్తావు గాబట్టి పోలీసు డిపార్టుమెంటులో నీకున్న చెడ్డ పేరుకూడా పోతుంది. ఆ తర్వాత నా రక్షణలో నువ్వు వుండవచ్చు" అన్నాడు రాజాగారు.

"అలాగే చేస్తాను. కాని నన్ను ఇక్కడ నియమించిన ముఠా చాలా బలమైంది. హత్యలు చెయ్యడం, దొంగతనాలు జరపడం వెన్నతో బెట్టిన విద్య వాళ్ళను. మీతో కుమ్మక్కయి వాళ్ళకు పట్టించింది నేనేనని తెలిసిన మరుక్షణం నన్ను యమలోకానికి పంపేందుకు పాస్‌పోర్టు తెచ్చిస్తారు" అంది భయంగా సుజాత.

"అసంభవం! ఆ ముఠా మొత్తాన్ని పట్టించేస్తాను. పోలీసులకు నువ్వు అన్ని వివరంగా చెప్పాలి. వాళ్ళవల్ల నీకు అపాయం లేకుండా వాళ్ళే చూస్తారు."

"అలాగే! మీ కోరిక తీరాక నన్ను వదిలేస్తే..."

"నీకు ముందుగా లక్షరూపాయ లిస్తాను. చాలా!"

"చాలు!" అంది సుజాత.

"గుడ్ గర్ల్! రేపు వీలు చూచుకొని వెళ్దాం పోలీసుల దగ్గరకు. శోభారాణి ఎప్పుడొచ్చేదీ తెలుసా?"

"తెలీదు!"

"ఇంక నువ్వు వెళ్ళవచ్చు" అన్నాడు రాజాగారు.

సుజాత తన గదివేపు వెళ్ళిపోయింది.

5

"మైకేల్!" పిలిచాడు గాడ్సే.

"యస్ బాస్!" పలికాడు మైకేల్.

"ఏమిటి మన ప్రోగ్రెస్. సుజాత ఏమైనా వివరాలు సేకరించిందా?"

"ఇంకా లేదు బాస్!" అన్నాడు మైకేల్.

"ఇంకా లేదా? ఆమె ఏంచేస్తూందక్కడ. ఆమె ఏం చెయ్యవలసిందీ వివరంగా చెప్పావా?" అడిగాడు గాడ్సే.

వాళ్ళతోపాటు కూర్చున్న మరో ఇద్దరు మనుషులు సిగరెట్లు కాలుస్తూ రింగులు రింగులు తిరుగుతున్న పొగను గమనించసాగారు.

"చెప్పాను. ఈ దినం ఆమెను కలుసుకున్నాను. అక్కడ వుండడం పెద్ద బాధగా వుందంటూ పని మానేసు కుని వస్తానంది...అలా రావద్దని నచ్చచెప్పి పంపాను" అన్నాడు మైకేల్.

"ఆమె నమ్మకమయిన మనిషేనా? కొంపదీసి మనల్ని చిక్కులో పెట్టదుగదా?" సిగరెట్ పారేసి అన్నాడు మస్తాన్.

"ఆ విషయం మైకేల్కే తెలియాలి. ఆమె అతని మనిషి. నెల రోజులుగా అతని గదిలోనే వుంది" అన్నాడు గాడ్సే.

"ఆ భయం లేదు బాస్. కానీ కాస్త పిరికిపాలు ఎక్కువ. అందువల్లే మాటిమాటికీ వెనకడుగు వేస్తూవుంది."

"ఘట్టిగా చెప్పేందుకు మైకేల్కు ఆమెపైనున్న అను రాగం అడ్డొస్తూ వుందేమో! నన్నొక్కమారు హెచ్చ

రించమంటారా?'' మళ్ళా మస్తాన్ మాట్లాడాడు.

''వద్దు బాస్! అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది'' హామీ ఇచ్చినట్లు చెప్పాడు మైకేల్.

గాడ్సే రివాల్వరు లోడ్ చెయ్యటం మొదలెట్టాడు. గదంతా కలయజూసి ''మైకేల్! ఇప్పటికి నాలుగు ముఠాలు ఆ నిధిని దక్కించుకోవాలని ప్రయత్నించాయి. అందరు పోలీసుల వాత పడ్డారు. వాళ్ళంతా నిధిపైన చెయ్యివేసిన క్షణంలోనే పోలీసులు ప్రత్యక్షమైనారు. ఆ నిధిని దాచిన స్థలానికీ, పోలీసులకూ మధ్య ఏదో రహస్య సంకేతం వుంది. బర్గలర్ అలారం అమర్చి వుండాలనుకుంటున్నాను. దాన్ని పని చెయ్యకుండా ఎలా చెయ్యాలో ముందు తెలుసుకోవాలి. ఆ తర్వాత ఆ నిధిని దాచిన రహస్య ప్రదేశానికి ముందున్న ద్వారానికి తెలుపుంది. ఆ తలుపుకు తాళంవుంది.దాన్ని తెరచేందుకు కాంబినేషను నెంబర్లు కావాలి. వాటిని కనుక్కోవాలి. ఇదే నువ్వు సుజాత ద్వారా రాబట్టవలసిన సమాచారం'' అన్నాడు రివాల్వరు సేఫ్టీ కాచ్ బిగిస్తూ.

''చెప్పాను. బాస్!'' అన్నాడు మైకేల్.

''అది తెలుసుకున్న తర్వాత, దొంగతనానికి ముహూర్తం పెడతాను. ఆమె ముందుగానే తలుపులు తీసివుంచాలి. మన మనుష్యులని వెంటపెట్టుకొని నిధి దగ్గరకు వెళ్ళాలి. అక్కడ అలారం పనిచెయ్యకుండా చెయ్యడం, తలుపు తెరవడం ఆమె పనులు. మనవాళ్లు డబ్బు తీసుకుని వచ్చేస్తారు. ఆమె అక్కడే వుంటుంది'' అన్నాడు గాడ్సే.

''పోలీసు లామెను అనుమానిస్తే!''

''అనుమానిస్తారు. అరెస్టు చేస్తారు. నిజం చెప్పమని

తంతారు. తనకేం తెలీదని చెప్పాలి" అన్నాడు గాడ్సే.

"ఆడమనిషి. అందులోనూ పిరికిది. ఒక వేళ పోలీసులు పెట్టే చిత్రహింసలకు తట్టుకోలేక నిజం చెపితే..." తన అనుమానం వ్యక్తం చేశాడు మస్తాన్.

"అందరం జైలుకుపోతాం! అలాంటిది జరగకుండా దొంగతనం జరిగాక ఆమెను మనతో తీసుకొద్దాం!" అన్నాడు మైకేల్.

"వద్దు! అప్పుడు పోలీసుల అనుమానమంతా సుజాతపైనే వుంటుంది. ఆమె మన మనిషని తెలుసుకోనేందుకు ఎక్కువ కాలం పట్టదు. ఆమె అక్కడే వుండటమే మనకు క్షేమం!" అన్నాడు గాడ్సే.

"అంతకన్నా ఆమెను మాట్లాడనీకుండా ఒక్క గుండు దెబ్బతో గుండెకాయ పనిచెయ్యడం ఆపుతే..." అందాకా నోరు మూసుకున్న నాలుగో మనిషి మాట్లాడాడు.

"ఖాన్ సలహా కూడా బాగానే వుంది. ఇంత పెద్ద కార్యం జయప్రదంగా నిర్వహించడానికి మనం ఆమెను బలిచేసినా తప్పులేదు!" అన్నాడు గాడ్సే.

"సారీ బాస్! ఆమె నా మనిషి. ఆమెవల్ల మీకు ఏ విధమైన ఆపదారాకుండా చూసే పూచీ నాది" అన్నాడు మైకేల్.

"గుడ్! ఆమెవల్ల మాకు హానిజరుగుతుందని అనుమానమొస్తే ఆమెనేకాదు, నిన్నుకూడా చంపుతాం! ఈ విషయం అవసరమనుకుంటే ఆమెక్కూడా చెప్పు!" అన్నాడు గాడ్సే.

మైకేల్ మాట్లాడకుండా మౌనంగా వుండిపోయాడు.

గాడ్సే ఖాన్‌ను, మస్తాన్‌ను చూసి "మీ రిద్దరూ సుజాతకు సాయంచెయ్యాలి. మైకేల్ కారులో వెలుప

లుంటాడు. ఒకరు రాజాను, మరొకరు శోభారాణిని కాపలా కాస్తూ వుండాలి. వాళ్ళు కదలకుండా చూడాలి. అనుమానమొస్తే కాల్చి పారెయ్యండి. మన పనిమాత్రం నిర్విఘ్నంగా సాగిపోవాలి!'' అన్నాడు.

''అలాగే బాస్!'' అన్నారు ముక్తకంఠంతో.

''సుజాత నిధిని తెచ్చి నీకు అందిస్తుంది. అంతా లోనికి చేరాక రెండుసార్లు హారను మ్రోగించు. మస్తాన్, ఖాన్ ఇద్దరూ వచ్చేస్తారు. ఆ తర్వాత ముగ్గురూ ఇక్కడి కొచ్చెయ్యండి. అర్థమయిందా మన ప్లాను'' చెప్తూ చూశాడు మైకేల్ వైపు.

అర్థమయిందన్నట్లు తలూపాడు మైకేల్.

''మీరంతా వెళ్ళవచ్చు'' అన్నాడు గాడ్సే.

అందరూ సెలవుతీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

గాడ్సే కుర్చీ వెనుకనున్న కేస్ అల్మైరా తెరచుకుంది. అందులోనుండి శోభ వెలుపలికొచ్చింది.

''కూర్చో డియర్!'' అన్నాడు గాడ్సే.

సోఫాలో కూర్చుంది శోభ.

''ప్లాను రెడీచేశాను. ఎవరెవరికి ఏంచెయ్యాలో అంతా వివరంగా చెప్పాను'' అన్నాడు గాడ్సే.

''నేనూ విన్నాను. నాకుకూడా ఒకడ్ని కాపలా పెడుతున్నావ్. వాడ్ని కదిలితే కాల్చి పారెయ్యమనికూడా పురమాయిస్తున్నావ్. అంటే నన్ను మోసంచేద్దామనా నీ ఊహ!'' అడిగింది కోపంగా శోభ.

''కాదు!'' అన్నాడు గాడ్సే.

''నే నెలా నమ్మాలి!''

''పిచ్చిదానా! చేజిక్కిన బంగారు పిచికను, వయ్యారాల మొలకను చంపుకునే అవివేకి కాదీ గాడ్సే. నువ్వు

నాతో చేతులు కలిపావనీ, నీ కోరిక పైనే ఈ నాటకం ప్రారంభమైందనీ ఎవ్వరికీ తెలియడం నా కిష్టంలేదు. అందుకే అలా అన్నాను'' అన్నాడు గాడ్సే.

"నాన్సెన్స్! నీ కాకమ్మ కబుర్లు కట్టిపెట్టు. అంత సులభంగా మోసపోదీ శోభ'' అంది ముక్కుపుటాలు పెద్దవి చేసుకుని.

"నిజం శోభా! నిన్ను కాపలా కాయమని మస్తాన్‌కు చెప్పాను. అతనికి గుళ్ళులేని పిస్తోలిస్తాను. కాల్చినా నీకేం భయంలేదు. అతను పిచ్చిగా నీపైనబడితే నిన్ను నువ్వు రక్షించుకునేందుకు నీకూ కూడా రివాల్వరు ఇస్తాను. వుంచుకో!'' అన్నాడు గాడ్సే.

"నన్ను నేను ఎలా రక్షించుకోవాలో బాగా తెలుసు నాకు. నాకు అన్యాయం జరిగాక ఆట్టే కాలం స్వేచ్ఛగా నువ్వు తిరిగేదారి లేకుండా కట్టుదిట్టం చేసి పెడతాను. అది మాత్రం గుర్తుంచుకో. దొంగతనం జరిగాక నాకు మూడోవంతుల నిధి ఇవ్వాలి. దాంతో మనకున్న సంబంధం సమసి పోతుంది'' అంది శోభ.

"అలాగే!'' అన్నాడు గాడ్సే.

"వస్తాను!'' అంటూ చకచక వెలుపలికొచ్చింది. బార్‌కు వెనుక వేపు వీధిలో వున్న కారెక్కి బంగళా వేపు పోనిచ్చింది.

బంగళా ఇంకో రెండు ఫర్లాంగులుందనగా కారు ఆగి పోయింది ఠక్కున. ఎందుకాగిందో అర్థంగాక క్రిందికి దిగి చూసింది. ముందు టైరు గాజుపెంకుకు గుచ్చుకుని పంచరయి గాలిపోటంతో రోడ్‌కు కిర్రుమని గీసుకుని ఆగి పోయిందని అర్థంచేసుకుంది శోభ.

కారు నక్కడే వదిలేసి నడుచుకుంటూ బంగళాకు

బయలుదేరింది. నడవడం అంతగా అలవాటు లేకపోవడం తోనూ, తాగిన మత్తులో వుండడంతోనూ అడుగులు తడబడ్డాయి. రెండు ఫర్లాంగులు నడిచేసరికి దాదాపు అరగంట పట్టింది.

గేటు దాటింది. అక్కడనుండి పోర్టికోదాకా తోట మధ్యగా వేసిన కాంక్రీటురోడ్ వారగా చెట్లను చూసుకుంటూ నడవసాగింది. పోర్టికో మెట్లెక్కి హాల్లోకి అడుగు పెట్టబోతూ ఆగింది. లోపల్నుంచి ఏవో మాటలు వినిపించడంతో ఆగి, అక్కడ్నుంచి కదలి కిటికీవద్దకు నడచింది. దానికున్న కర్టెన్ తొలగించి లోనికి చూసింది.

రాజాగారు వీల్ ఛెయిర్‌లో వున్నారు. దగ్గరగా వున్న సోఫాలో సుజాత కూర్చునుంది. ఆమె వొంటిపైన తను అంతకుముందు రోజు కట్టి విప్పిన చీర వుంది. దాంట్లో అందంగా మెరిసి పోతూంది సుజాత. తనకు తెలీకుండానే పళ్ళు కొరింది శోభ.

చెవులు రిక్కించి లోపలి ఇద్దరి మధ్య జరుగుతున్న సంభాషణ వినసాగింది.

"అనవసరంగా నువ్వు బెంబేలు పడుతున్నావు. నీకు ఏ విధమైన ఆపద రాకుండా కాపాడే పూచీ నాది. నా హోదా, పలుకుబడి నీకు తెలుసనుకుంటాను. నువ్వు నిర్భయంగా నిజం చెప్పు" అని ధైర్యం చెపుతున్న రాజా మాటలు వినిపించాయి.

"నాకు పోలీసులంటే భయం. అంతా చెప్తాను ఆ ముఠా వాళ్ళ చేతుల్లోంచి తప్పించుకుందంటే నన్ను వేటాడుతారు" అంటోంది సుజాత.

"ఆ అవకాశం వుండదు. కావాలంటే నా వెంటరా. నీకు ఆ నిధివున్న రహస్య స్థలం చూపిస్తాను" అన్నాడు.

"వద్దండీ! నాకు మీ ఆదరణగానీ, వాళ్ళ పొత్తుగానీ అవసరంలేదు. నేనెక్కడికన్నా పారిపోయి పడుపు వృత్తితో నే బ్రతుకుతాను. వీటికన్నా అదే మేలులాగుంది" అంది సుజాత.

"పూర్ క్రీచర్! జీవితంలోకి మజా వచ్చేది డబ్బుతో. స్వంత బంగళా, కారు, బట్టలు, డబ్బు, నౌకర్లు, ఇవన్నీ ఈ జీవితంలో నువ్వు పొందగలవా? నేను చెప్పినట్లు విన్నావంటే అవన్నీ నీకు సులభంగా అమరుతాయి. ఆలోచించు. ధైర్యం తెచ్చుకో!" చెప్పాడు రాజాగారు.

సుజాత రెండు కణతలూ నొక్కుకుంది. తల క్రిందకు వంచుకుంది. రాజాగారు సిగరెట్ ఎడతెరిపి లేకుండా త్రాగుతూ వుండిపోయారు.

"సరే! చావుకు భయపడ్డంతవరకూ, బ్రతుకుకు వెలుగు రాదు లాగుంది. చూపించండి" అంది సుజాత.

రాజాగారు కుర్చీలోంచి లేచారు.

"మీ కాళ్ళు..." అంది ఆశ్చర్యంగా సుజాత.

"చచ్చుబడ్డాయి. కానీ ఈమధ్య బాగయినాయి. ఆ విషయం ఎవ్వరికీ తెలీదు. తెలుసుకొన్న మొదటి వ్యక్తివి నువ్వే! పద!!" అన్నాడు రాజాగారు.

"ఎందుకలా రహస్యంగా దాచుకున్నారు?"

"డబ్బుగలవాడి బ్రతుకే ఒక పెద్ద రహస్యం. అనవసరమైన విషయం గురించి ఎక్కువగా ఆలోచించడం, ఆరాలు తీయడం అంత మంచిపనికాదు. నా వెంటరా!" అంటూ ముందుకు నడిచాడు.

సుజాత ఆయన్ను అనుసరించింది.

శోభ చెప్పులు వదిలేసి హాల్లో కురికింది. వీల్ చెయిర్ పైనున్న నల్లటి గుడ్డ తీసుకుని కప్పుకుంది. ముందుపోతున్న

ఇద్దరికీ కొంత దూరంగా వెంటాడుతూ నడవసాగింది.

రాజాగారు పెరటి గుమ్మంగుండా తోటలోకి ప్రవేశించాడు. తోట మూలగావున్న చిన్న మండపం మెట్లెక్కాడు. ఆ మండపానికి నాలుగు స్తంభా లున్నాయి. ఒక స్తంభానికున్న చిన్న స్విచ్ నొక్కారు. మండపం మధ్యనున్న నేల రెండుగా చీలింది.

ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ నిలుచుంది సుజాత.

"ఈ స్విచ్ నొక్కకుండా మనిషి మండపంలోకి అడుగుబెడితే వెంటనే పోలీస్ కంట్రోల్ రూంలో అలారం మ్రోగుతుంది. వెంటనే పోలీస్ వేన్ బయలుదేరివస్తుంది" అన్నాడు రాజాగారు.

"ఇప్పుడు ఆ అలారం మ్రోగదా?"

"మ్రోగకుండా స్విచ్ ఆపుచేశాను. నా వెంట లోనికిరా?" అంటూ రాజాగారు చీలిన నేలభాగంనుండి క్రిందికి పోతున్న మెట్లవద్ద ఆగి పిలిచాడు. సుజాత ఆయన్ను అనుసరించింది. ఇద్దరూ పది మెట్లు క్రిందకు దిగారు. అక్కడ అడ్డంగా ఒక పెద్ద తలుపు కనుపించింది. దానికి మూడు లీవర్ల లాక్ వుంది. దాని డయల్స్ పైన ఒకటినుండి తొమ్మిది దాకా అంకెలు వున్నాయి.

"ఈ అంకెలు చూసి దీనికేదో కాంబినేషన్ వుందనుకుంటారు దొంగలు. వాళ్ళను మోసం చెయ్యడానికే అలా ఏర్పాటు చేయించాం. మూడు డయల్స్ ఒకటిలోకి వచ్చాయంటే మరో అలారం మ్రోగుతుంది. వెంటనే పోలీసులు వస్తారు" అన్నాడు రాజాగారు.

శోభ మండపంలోనే నిలుచుంది. మెట్లు దిగి వెళ్తే తన్ను లోనున్న వాళ్ళు చూస్తారన్న భయం పట్టుకుంది. చెవులు నేలమాళిగ వేపు పెట్టి మాటలు వినవస్తాయేమోనని

ఆశగా కూర్చుంది.

"అయితే దీన్ని తెరవడం ఎలా?" అడిగింది సుజాత.

"ఆ డయల్స్‌పైన వేలుపడకుండా మధ్యనున్న పద్మంలో స్విచ్‌ను వేలితో నొక్కితే చాలు. తలుపులు తెరచుకుంటాయి. అలా చెయ్యడంలో పొరపాటున ఒక్క వేలు డయల్‌కి తగిలినా అలారం పనిచేస్తుంది," అని విడమర్చి చెపుతూ చూపుడువేలు జాగ్రత్తగా పద్మం మధ్యనున్న చిన్న స్విచ్‌పైన పెట్టి నొక్కాడు రాజాగారు. తలుపులు తెరచుకున్నాయి.

ఎదురుగా చీకటి గుయ్యారంలా కనుపించసాగింది.

"రా లోపలకు!" అన్నాడు సుజాతను.

"చీకటి గావుంది" అంది.

జేబులోంచి పెన్ టార్చి తీసి వెలిగించాడు. సన్నటి వెలుతురులో ముందుకు నడిచాడు రాజాగారు. అతన్ననుసరించిందామె.

"ఇక్కడ లైటు లేదా?"

"వుంది."

"మరి దాన్ని వెలిగించగూడదు."

"ఆ స్విచ్ నొక్కామంటే లైటు వెలుగుతుంది. దాంతోపాటే ఆ తలుపులు మూసుకుపోతాయి. మళ్ళీ ఎవరన్నా తెరిస్తేనే దిక్కు. ఎవ్వరూ తెరవకుంటే గాలి ఆడక, ఊపిరి పీల్చలేక గిలగిల కొట్టుకొని చావాల్సిందే" అన్నాడు రాజాగారు. ఆయన చేతిలోవున్న టార్చి వెలుగులో ఒక పెద్ద పెట్టె కనుపించింది. రాజాగారు దానిమూత పైకెత్తారు. లోపలున్న వస్తువులపైన టార్చి వేశారు.

కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి సుజాతకు. అంత విలువైన నగలు, వజ్రాలు, హారాలు, ముత్యాలు, రాసిపోసివుండగా

జీవితంలో ఎప్పుడూ చూచింది గాకపోవడంతో, మైకం క్రమ్మినట్లయి తూలిపడింది ఆ పెట్టెపైనే.

రాజాగారు తట్టి లేపారు.

సుజాత కళ్ళు తెరచింది.

“ఏమిటలా పడిపోయావ్?”

“మైకం క్రమ్మింది.”

“నువ్వు సుఖపడటానికి ఈ నిధి చాలా?” నవ్వుతూ అడిగాడు.

“ఇంకో ఇరవైమార్లు చచ్చి పుట్టినా తరగనంత సంపదుంది మీ ఆధీనంలో” అంది సుజాత.

“నాకు ఇది ఎంత విలువైందో, నీ పొందుకూడా అంతే విలువైంది. నేను చాలామంది ఆడవాళ్ళ చేతిలో మోసపోయాను. ముఖ్యంగా శోభ చేతిలో. ఎవ్వరూ ఇవ్వనిది నీదగ్గర చిక్కుతుందన్న ఆశవుంది.”

“శోభనెలా వదలించుకుంటారు.”

“అదో పెద్ద పని. దానికి కావలసింది డబ్బు. తనకై తనే విడాకులు పుచ్చుకునేట్లు చేస్తాను. అటువంటి పరిస్థితిలో ఒక లక్ష పారేస్తే చాలు.”

“ఏమో అనుకున్నాను. మీరు చాలా అసాధ్యులే!” అంది సుజాత.

“దానికి తోడుగాని వెధవల్లో అసాధ్యులున్నారు. అన్నీవున్న నేను అసాధ్యుడిని కాకుంటే ఆశ్చర్యపడాలి! అంతే!” అంటూ వెలుపలికొచ్చాడు. అన్ని ద్వారాలు యథాప్రకారం మూసివేసి తోటలోకొచ్చారిద్దరూ. అంతకు ముందే శోభ తన గదికి వెళ్ళిపోయింది.

రాజాగారు హాల్లోకి రాగానే ఈజీ ఛేర్లో జేరబడ్డాడు. సుజాత తన గదికి వెళ్ళిపోయింది.

6

తెల్లవారిందాకా నిద్రపోకుండా త్రాగుతూ కూర్చుంది శోభ. అద్దంలో ముఖం చూచుకుంది. కళ్ళు ఎరుపెక్కిపోయాయి.

రాజాగారి కపటనాటకం, సుజాత ద్వంద్వ వేషం కళ్ళారా చూసింది. గాడ్సేతో చేతులు కలిపింది డబ్బు కోసం. అది తనకు దక్కకుండా పైఎత్తు వేసిన రాజాగార్ని ఎలా చిత్తు చెయ్యటమాని ఆలోచించసాగింది.

జరుగుతున్న ఘోరాన్ని గాడ్సేకి చెప్పాలనుకుంది ఆవేశంలో. ఆలోచించాక అది అంత తెలివైన పనిగా తోచలేదామెకు. ఎలాగైనా ఆ నిధిని పొందాలనుకుంది. దాంతోనే వీలైతే గాడ్సే ముఠాను కూడా మట్టుపెట్ట దలచుకుంది. దానికి మార్గమేమిటా అన్నదే ఆమె రాత్రంతా వెతికింది.

తెల తెలవారుతూండగా మెరుపులా వచ్చింది ఆలోచన. లేచి మొహం కడుక్కుని బట్టలు మార్చుకుని బెల్ కొట్టింది.

సుజాత పరుగెత్తుకొంటూ వచ్చింది.

"అమ్మగారూ! మీరు వచ్చారా? ఎప్పుడూ?" అడిగింది ఆతృతగా.

"బాగా ప్రొద్దుపోయింది. నా కోసం ఎవరన్నా వచ్చారా?"

"రాలేదండీ!"

"అలా కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయేం. నిద్రపోలేదా?"

"బాగానే నిద్రపోయానండీ!" అంది కళ్ళు నేలకేసి త్రిప్పుకుని.

"నా దగ్గర గంజాయి స్టాకు అయిపోయింది. నువ్వెళ్ళి

మైకేల్ దగ్గరనుండి తెచ్చిపెట్టాలి'' అంది శోభ.

''అలాగేనమ్మా!'' అంది.

''గుడ్! నువ్వు ఇప్పుడే వెళ్ళిపోవచ్చు. నాకు కొన్ని ముఖ్యమైన పనులున్నాయి. అవి చూసుకుని ఒంటిగంటకు వస్తాను. ఆలోగా వచ్చెయ్యి, చాలు!'' అంది శోభ.

''గంటలో వచ్చేస్తాను'' అంత టయిం అవసరం లేదన్నట్లు చెప్పింది సుజాత.

''నీ ఇష్టం! నువ్వు వెళ్ళవచ్చు. ప్రస్తుతం నీతో నాకేం పనిలేదు!'' అంది శోభ.

సుజాత గదికి తిరిగి వచ్చింది.

తను రాత్రి తెలుసుకున్న నిధి రహస్యాలు, అక్కడికి వెళ్ళవలసిన పద్ధతి మొత్తం మరచిపోకుండా వుండేందుకు రాసి వుంచుకున్న కాగితంతీసి మడతపెట్టి జాకెట్‌లో దోపుకుంది. బట్టలు మార్చుకుని బయలుదేరింది.

హాల్లో వున్న రాజాగారు ''వెళ్తున్నావా?'' అడిగాడు మెల్లగా రెండో మనిషికి వినిపించకుండా జాగ్రత్త పడుతూ.

''ఆఁ!'' అంది.

''వివరాలు మరచిపోకుండా చెప్పిరా.''

''అలాగే!''

''శోభ లేదా గదిలో.''

''వుంది. ఆవిడ తన పనిపైన వెళ్ళి రమ్మంది.''

''ఎన్నింటికొస్తావ్.''

''గంటలో వస్తాను.''

''ఎదురుచూస్తూ వుంటాను. త్వరగా వచ్చెయ్యి'' అన్నాడు రాజాగారు.

అలాగేనంటూ తలూపి వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె కనుమరుగుకాగానే, కుర్చీని మూలనున్న ఫోన్ వద్దకు నడిపించుకు వెళ్ళాడు. పోలీస్ స్టేషనుకు డయల్ చేశాడు. కనక్షను దొరికింది. అవతలివేపునుండి 'హలో' అని రెస్పాన్సు రాగానే "నేను. రాజారఘునందనరావును మాట్లాడుతున్నాను. మీరో గంట తర్వాత నా వద్దకు రావాలి" అన్నాడు.

"అలాగే!" అని ఇన్ స్పెక్టరు అన్నాడు.

"మీ కోసం ఎదురుచూస్తూ వుంటాను" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసి, కుర్చీని హాలుమధ్యకు నడిపించుకొచ్చాడు.

నాలుగు సిగరెట్లు కాల్చడం పూర్తయ్యాక వాచీ చూసుకున్నాడు. సుజాత వెళ్ళి గంటపైన ఇరవై నిముషా లయింది. అంటే పోలీసులకు తను ఫోన్ చేసి కూడా అంతే టయిముయి వుండాలి. ఎవ్వరూ రాలేదు. ఎదురు చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

శోభ వచ్చింది.

"మార్నింగ్!" అంటూ విష్ చేసింది.

"మార్నింగ్ శోభా! అర్జంటు పనిమీద వెళ్తున్నావా?" యధాలాపంగా అడిగాడు రాజాగారు.

"ఆc! నాతో మీకేమైనా అర్జంటు పనుందా?"

"లేదు! నువ్విలా బరితెగించి తిరిగి నా పరువు బజారు పాలు చెయ్యడం న్యాయంగాలేదు" అన్నాడు రాజా.

"కాళ్ళు చచ్చుబడి చక్రాల కుర్చీలో కూర్చున్న నీ కళ్ళముందు కూర్చుని నా అందాన్ని, యౌవ్వనాన్ని, కాలాన్ని వృధా చేసుకోమనడం నీకు న్యాయంగా వుందా?" ఎదురు ప్రశ్న వేసింది.

"నన్ను భర్తగా తలచుకోవడం నీకు అయిష్టంగా వుంటే విడాకులు పుచ్చుకోరాదూ!"

"అదే మాట నేనడిగితే!"

"నేను నీపట్ల అన్యాయంగా ప్రవర్తించడం లేదే!"

"నీ ఎత్తు నాకు తెలుసు. నాకై నేను విడాకులు పుచ్చుకుంటే చేతి చిలుము వదలకుండా పీడ విరగడ చేసుకోవచ్చు ననుకుంటున్నావ్. అలా ఎన్నటికీ జరగదు. నీకై నువ్వు విడాకులు కోరుకునేదాకా నిన్ను వదలను. నీ కళ్ళముందే పరాయి మగాళ్ళతో రాసక్రీడలు జరుపుతాను. నా జీవితం నాశనం చేశావ్. నీపైన పగ రేగుతూంది నాలో" అంది కోపంగా శోభ.

"అలాగే కానీ! గెలుపెవరిదో విధి నిర్ణయిస్తుంది. నేను చెప్పదలచుకుంది చెప్పాను" అన్నారు రాజాగారు.

శోభ మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయింది.

ఆమెపోయిన పదినిముషాలకు సుజాత వచ్చింది.

"ఆమె వెళ్ళిపోయిందా?" అడిగింది.

"ఆఁ! ఇంతకుముందే!"

ఠక్కున సోఫాలో కూలబడింది. "ఆ గాంగును కలుసుకున్నాను. అంతా వివరంగా చెప్పాను. మరచిపోకుండా వుండేందుకు మీరు దగ్గరుండి రాయించిన కాగితం కూడా ఇచ్చాను. వాళ్ళంతా ఆనందంతో గంతులేశారు. రేపు రాత్రికి దాడిచేస్తారట" అంది సుజాత.

"గుడ్! నీపైన అనుమానం కలిగిందా?"

"లేదు!" అంది సుజాత.

అంతలోనే పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్, మరో ఇద్దరు సూట్ వాలాలను వెంటబెట్టుకుని వచ్చారు. వాళ్ళను కూచోమని సైగచేశారు రాజాగారు. ముగ్గురూ కూర్చున్నారు.

"ఇన్‌స్పెక్టరుగారూ!" అంటూ తన నిధిని తస్కరించేందుకు గాడ్సే ముఠా వేసిన పథకం మొత్తం వివరంగా

చెప్పాడు రాజాగారు.

"నిన్నెక్కడో చూసినట్లుంది!" అన్నాడు సుజాతను చూడగానే ఇన్ స్పెక్టర్.

"ఆవిడ పాత కేడీ!" అన్నాడు ప్రక్కనున్న సూట్ వాలా.

"నిన్ను గాడ్సే గాంగు ఇక్కడికి పంపిన మాట నిజమేనా?" అడిగాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

అవునన్నట్లు తలూపింది.

"వాళ్ళగురించి మాకు చెప్పావ్. ఈ విషయం వాళ్ళకు తెలిస్తే నిన్ను దారుణంగా హత్య చేస్తారు. అలాంటి ఘోరం జరగకుండా తగిన బందోబస్తు చేస్తాం. కానీ నాకన్నా వాళ్ళగురించి నీకు తెలుసు ఎక్కువగా. ప్రాణాలతో ఎన్నో రోజులు వుండనివ్వరు. ఆ సంగతి ఆలోచించావా?" అడిగాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"ఫరవాలేదు! రాజాగార్ని మోసం చెయ్యడానికి మనసొప్పలేదు. అందుకే యీ నిర్ణయం తీసుకున్నాను."

"గుడ్! వాళ్లెప్పుడు దొంగతనానికి వచ్చేదీ నిర్ణయమైందా?" అడిగాడు ఇన్ స్పెక్టరు.

"రేపు రాత్రికి."

"ఎలా వస్తారు లోనికి."

"నన్ను సింహద్వారం తెరచిపెట్టమన్నారు. ఖాన్, మస్తాన్ లోనికొస్తారు. మైకేల్ వెలుపల కార్లో వుంటాడు. నన్ను నిధి దొంగిలించి మెల్లిగా మైకేల్ కు అందించమన్నారు. నా ఒక్కదానివల్ల ఆ పనికాదని చెప్పాను. దాంతో మైకేల్ ను నాకు తోడుగా వెళ్ళమన్నారు. మేమిద్దరం దాన్ని కార్లోకి చేరుస్తాం. ఆ తర్వాత రెండు సార్లు హారను మ్రోగిస్తాం. లోపలున్న ఇద్దరూ వస్తారు.

ఆ తర్వాత వాళ్ళు ముగ్గురూ వెళ్ళిపోతారు" అంది సుజాత.

"నువ్వు ఇక్కడే వుంటావా?"

"వుంటాను. అలా వుండటం వాళ్ళకు మంచిదని చెప్పారు."

"ఆ క్షణంనుండి ఆమెను మీరు కాపాడాలి" అన్నాడు రాజాగారు.

"ఆల్ రైట్! నేను అన్ని ఏర్పాట్లు చేస్తాను" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ లేస్తూ.

"రేపు రాత్రికి నేనూ శోభా ఇంట్లో వుండం. వీలైనంత వరకు వెలుపలే అర్ధరాత్రిదాకా గడిపేందుకు ప్రయత్నం చేస్తాను. పన్నెండింటికి ఫోన్ చేసి ఆ తర్వాత వస్తాను" అన్నాడు రాజాగారు.

"దట్స్ గుడ్!" అంటూ సెలవు పుచ్చుకుని వెళ్ళి పోయాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"ఆయనముందు ధైర్యంగా మాట్లాడానుగానీ నాకు భయంగా వుంది" అంది సుజాత.

"భయపడకు. అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది. ఈ ముతాను మట్టుబెడితే మన నిధికోసం మరెవ్వరూ ఈ జన్మకు ప్రయత్నం చెయ్యరు. రేపు రాత్రికే శోభకు విడాకులిచ్చే విషయం గురించి నిర్ణయం చేస్తాను. ఎల్లుండి నుండి మనం క్రొత్త జీవితం ప్రారంభం చేద్దాం!" అన్నాడు రాజాగారు.

సుజాత మాట్లాకుండా కూర్చుంది.

"మనల్నిద్దర్నీ మీ అమ్మగారు ఇలా చూస్తే లేనిపోని అనుమానాల్తో నా ప్రాణాలు తీస్తుంది నువ్వెళ్ళు" అన్నాడు.

సుజాత లేవలేక లేచి, తడబడే అడుగుల్తో తన గది వైపు కదలిపోయింది.

7

ఆ మరుసటి దినం.

ఏడుగంటల ప్రాంతంలో శోభ గదిలో వున్న ఇంటర్ కామ్ మ్రోగింది.

రిసీవరు పైకెత్తి "హల్లో" అంది.

"నేను. త్వరగా డ్రస్ చేసుకుని రా. బయటకు వెళ్ళొద్దాం!" అన్నాడు రాజాగారు. శోభకు ఆశ్చర్యం, అనుమానం ఒక్కసారే కలిగాయి. "ఎందుకు?" అడిగింది.

"నీకు విడాకులివ్వదలుచుకొన్నాను. మన లాయరుతో మాట్లాడి వస్తాం. చట్టప్రకారం నా ఆస్తిలో ఎన్నోవంతు నీ కివ్వాలో అదికూడ తెలుసుకుని అందుకు కావలసిన కాగితాలుతయారు చేయించాలనుకున్నాను."

"ఏ. సీ. దాని కివాళే ముహూర్తం పెట్టారేం! నాకు వీలుకాదు. రేపయితే వస్తాను!" అంది శోభ.

"ఇవాళే జరిగితే బాగుంటుంది. రేపటికి నా మనస్సు మారవచ్చు" అన్నాడు రాజాగారు.

ఆలోచనలోపడింది శోభ. రాజాగారికి తన మనస్సులో జరుగుతున్న గందరగోళం తెలిసి పిలుస్తున్నాడో, లేక నిజంగానే విడాకులిచ్చేందుకు సిన్సియర్ గా నిర్ణయించుకున్నాడో అర్థంకాలేదు.

"ఆల్ రైట్! పదినిముషాల్లో వస్తాను" అంది శోభ ఫోన్ పెట్టేస్తూ.

డ్రెస్ చేసుకుని, హాండ్ బ్యాగ్ తీసుకుని హాల్లోకి వచ్చింది. రాజాగారు కుర్చీలో కూర్చుని వున్నారు. చేతిలో చిన్న ఫైలుంది. డ్రయివరు లోనికొచ్చాడు. అతనూ,

శోభా కలిసి రాజాగార్ని ఎత్తుకుపోయి కారులో కూర్చోబెట్టారు. మనస్సులోనే నవ్వుకుంది అతను ఆడుతున్న కపట నాటకానికి. నడవడం చేతవచ్చి కూడా నటించడం ఎందుకో ఆమెకు అంతుబట్టలేదు.

కారు లాయరు ఇంటి ముందాగింది.

ఇద్దరూ దిగి లోనికి వెళ్ళారు. లాయరుగారి గుమస్తా వచ్చి సాయంపట్టాడు. రాజాగారు స్వయంగా వచ్చినందుకు లాయరు బాధపడ్డాడు. కబురుచేస్తే తనే వచ్చి వుండేవాడినని నాలుగుసార్లు చెప్పాడు.

లాయరుతో వచ్చిన పని చెప్పాడు. ఆయన కేస్ లా పుస్తకాలు వేరే కాగితాలు అన్నీ తిరగేసి ఆస్తిలో సగానికి తక్కువగాకుండా శోభ పేర రాయవలసి వుంటుందని సలహా చెప్పాడు.

గంట తొమ్మిదయిందప్పటికే. శోభకు విసుగ్గా వుంది.

"మీరు చెప్పినంత ఇవ్వటం నా కిష్టంలేదు. నా ఉప్పు తింటూ, నా పెళ్ళాన్నని చెప్పుకుంటూ, నా కళ్ళముందే పరాయి మగాళ్ళతో కులికే ఈ నీచురాలికి అంత మొత్తం ఇవ్వడం నా కిష్టంలేదు.లక్షరూపాయలిస్తాను. విడాకులివ్వమనండి!" అన్నాడు లాయరుతో రాజాగారు.

"మీరు విన్నారా ఆయన చెప్పింది" అడిగాడు లాయరు శోభను.

"విన్నాను. పెళ్ళి పేరుతో నా భవిష్యత్తుకు బేడీలు వేశాడాయన. నన్ను సుఖపెట్టడం మాని కేవలం కామదాహం తీర్చే పశువుగా మార్చాడు. ఆయన భార్యను నేను. ఆ స్తిలో సగంవాటా ఇవ్వాలిసిందే!" అంది శోభ.

"ఆమె అవినీతి ప్రవర్తన గురించి మీ దగ్గర ఋజువు

ఉంటే ఏదైనా చెయ్యగలను. లేకుంటే ఆమెకు ఆస్తిలో అర్ధభాగం ఇవ్వక తప్పదు!" అన్నాడు లాయరు.

శోభ కళ్ళు విజయగర్వంతో మెరిశాయి.

"ఇవ్వను!" అన్నాడు రాజాగారు.

"ఎలా ఇవ్వవో చూస్తాను. ఆ దారికొచ్చిందాకా నీదారి కడ్డంగా వుంటాను. నీ గుండెలు పిండేట్లు నీముందే పరాయి మగాళ్ళతో తిరుగుతాను. గుడ్ బై!" అంటూ చకచక వెళ్ళిపోయింది శోభ.

లాయరుగారు మౌనంగా కూర్చున్నారు.

"నేను కూడా వస్తానండీ!" అన్నాడు రాజాగారు.

"తమర్ని కారెక్కిస్తాను."

"కారామె తీసుకుని వెళ్ళివుంటుంది. టాక్సీకానీ, రిక్షాగానీ చూడండి" అన్నాడు రాజాగారు.

లాయరుగారు రిక్షా మాట్లాడి లోనికొచ్చి, రాజాగార్ని సాయంపట్టి అందులో కూర్చోబెట్టాడు. రిక్షా వెళ్ళిపోయింది.

తొమ్మిదింటికల్లా ఆదెమ్మను పంపించేసింది సుజాత. హాలు తలుపులు తీసిపెట్టింది. నల్లచీర కట్టుకొని జాకెట్ తొడుక్కుంది చీకట్లో ఎవ్వరికీ కనిపించకుండా వుండేందుకు. ఆ తర్వాత వీధిలోకొచ్చి నిలుచుంది.

తొమ్మిదిగంటలా ఇరవై నిముషాలకు కారాగింది. మస్తాన్, ఖాన్ దిగారు. మైకేల్ కారును మరో ఇరవై గజాలు ముందుకు తీసుకెళ్ళి ఆపి ఇంజన్ ఆఫ్ చేసే వుంచి వచ్చాడు.

అందరూ బంగళాలోకి ప్రవేశించారు.

"వాళ్ళెక్కడున్నారు?" అడిగాడు మైకేల్.

"ఇద్దరూ ఎక్కడికో వెలుపలకుపోయారు. ఇంకా

రాలేదు'' అంది సుజాత.

"నీతో ఏమీ చెప్పలేదా?'' అడిగాడు మస్తాన్.

లేదన్నట్లు తల అడ్డంగా ఊపింది.

"అయితే మేము వెలుపలే ఉంటాము'' అన్నారిద్దరూ మైకేల్‌తో.

"అందరం నిధి దగ్గరకు పోదాం'' అంది సుజాత.

ఆమె సలహాకు ఒప్పుకున్నారు

"మీ దగ్గర టార్చిలైటు వుందా?'' అడిగింది.

"లేదు! మర్చిపోయాం. నీ గదిలో లేదా?'' అడిగాడు మైకేల్.

"వుంది. వెళ్ళి తెస్తాను'' అంది సుజాత.

"వద్దు. నేను వెళ్ళి వస్తాను'' అంటూ మైకేల్ వెళ్ళిపోయాడు.

సుజాత మొదట స్విచ్ నొక్కింది. నేల అడ్డంగా చీలింది. మెట్లు కనుపించాయి. ఆమె ముందూ మిగిలిన ఇద్దరూ వెనుక క్రిందకు నడిచారు. రెండో తలుపుకూడా పద్మంలో చెయ్యిపెట్టి స్విచ్ నొక్కి తెరచింది. ఆ తలుపులు కూడా తెరచుకున్నాయి.

"టార్చిలైటు వస్తే వెలిగించి నిధిని మెల్లగా వెలుపలికి చేరుద్దాం!'' అంది సుజాత.

రెండు క్షణాలు మైకేల్ కోసం చూశారు. అతని జాడలేదు.

"లైటు ఎక్కడ పెట్టావో కనుపించినట్లులేదు'' అన్నాడు ఖాన్.

"టైం వృధా చెయ్యకూడదు. ఆ పెట్టె మొత్తం వెలుపలకు లాగుదాం. మనం ముగ్గురం సాయంపడితే పెట్టెను లాక్కురావచ్చు'' అన్నాడు మస్తాన్.

సుజాతను వెంటబెట్టుకొని లోనికి పోయారు. పెట్టెను చేతుల్తో తడిమి ఆరు చేతులపైన పైకెత్తారు. లోపలున్న స్థలం చాలా ఇరుకు కావటంతో అటూ ఇటూ మెదిలేందుకు స్థలం లేకపోయింది. గోడకున్న పియానో లైట్ స్విచ్ కు మస్తాన్ వీపు ఆనుకుంది.

కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపేలా లైటు వెలిగింది. దబ్బున శబ్దం చేస్తూ లావుపాటి ఇనుపగోడ అడ్డం పడిపోయింది. ముగ్గురూ లోపల చిక్కుకుపోయారు.

మైకేల్ కారిడార్ లో కొచ్చి నిలుచున్నాడు. సుజాత గది ఏదో అతనికి సరిగ్గా తెలీదు. ఒక తలుపు నెట్టాడు. లోపల శోభ కనిపించింది. అటుకేసి తిరిగి నిలుచుని రివాల్వర్ లో గుండ్లు సర్దుతోంది. చప్పుడు కాకుండా మెల్లగా తలుపు మళ్ళీ మూసేసి ప్రక్కగదిలో జొరపడ్డాడు. సుజాత బట్టలు కనుపించాయి అందులో. టార్చిలైటు కోసం వెతికాడు. దాదాపు ఐదు నిముషాలు పట్టింది దాన్ని చేజిక్కించుకుందుకు. తలుపు తెరుచుకుని కారిడార్ లోకి వచ్చాడు.

ధన్ ధన్ మని రివాల్వరు కాల్చిన చప్పుడు వినిపించింది.

'అమ్మా' అంటూ ఆడమనిషి చేసిన ఆర్తనాదం వెనువెంట హృదయవిదారకంగా చెవుల్లో జొరబడింది.

మైకేల్ శోభ గదిముందు చూశాడు. అక్కడ్నుంచి నల్లసూటులో వున్న ఆకారం తిన్నగా పరుగెత్తిపోయింది. మైకేల్ దాని వెంటపడ్డాడు. నడవ చివర్లో మలుపు తిరిగాక అతను కనుపించలేదు. కానీ అక్కడ రివాల్వరు పడివుంది.

వంగి చేతికి తీసుకొని చూశాడు. అది తనదే. అంతకు

ముందు ఆత్మరక్షణ కోసం సుజాతకు ఇచ్చాడు.

కారిడార్‌లో లైట్లు వెలిగాయి.

పోలీసులు పరుగెత్తుకొచ్చారు. మైకేల్‌ను పట్టుకొన్నారు. క్రిందికి తీసుకొచ్చారు.

హాల్లో చక్రాల కుర్చీలో కూర్చున్న రాజాగార్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మీరొచ్చి ఎంత సేపైంది?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఇప్పుడే వచ్చాను. కూర్చుంటూండగా మీరు వచ్చారు. ఏమయింది?" అడిగాడు తాపీగా.

"చాలా దారుణం జరిగింది. ఆ మైకేల్ శోభను కాల్చి చంపాడు."

"డబ్బుకోసం వస్తున్నారనుకున్నాను గానీ, ఇలా ప్రాణాలు తోడుకు పోయేందుకు వస్తున్నారనుకోలేదు" అన్నాడు రాజాగారు.

"నాకేం తెలీదు! నేను హత్య చెయ్యలేదు. సూటుతో వున్న మనిషి కాల్చి వెళ్ళిపోవడం చూశాను" అన్నాడు మైకేల్.

"మిగిలిన వాళ్ళేమయినారు" అడిగాడు రాజాగారు.

"నిధి దగ్గర వున్నారు. మా వాళ్ళు వెలుపల కాపలా వున్నారు. ఇంకా వెలుపలికి వచ్చినట్లు లేదు. రాగానే పట్టుకుంటారు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

అంబులెన్స్, పోలీసు బలగం అంతట్లోనే వచ్చి శోభ శవాన్ని పరిశోధన చెయ్యడం ప్రారంభమైంది.

తోటలో కాపలావున్న ఇన్‌స్పెక్టర్ వచ్చి "సార్! వాళ్ళు లోనికిపోయి ఇరవై నిముషాలయింది. ఇంతదాకా రాలేదు. నేను వెళ్ళి చూశాను. తలుపులు మూసి వున్నాయి. వాళ్ళెవ్వరూ కనుపించలేదు" అన్నాడు.

"లోపలి లైటుస్విచ్ కమర్చిన అలారం తగిలి, తలుపులు

మూసుకొని వుంటాయి. బహుశా అంతా లోపలే చిక్కుబడి పోయారేమో" అన్నాడు రాజాగారు.

"అయితే తెరచే మార్గం లేదా?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

దాన్ని తెరచే స్విచ్ ఎక్కడుందో చెప్పాడు రాజాగారు. అలా ప్రయోజనం లేదని రాజాగార్ని ఎత్తుకని తీసుకుపోయారు అక్కడికి. తలుపులు తెరచారు. ఊపిరాడక, గాలిలేక, గిలగిల కొట్టుకొని చనిపోయిన సుజాత, ఖాన్, మస్తాన్‌ల శవాలు కనిపించాయి.

"దారుణం!"అన్నాడు కళ్లు మూసుకుంటూ రాజాగారు.

"నిజమే!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

అంతా తిరిగి హాల్లోకి వచ్చారు. రాజాగార్ని చక్రాల కుర్చీలో కూర్చోబెట్టారు.

ఇన్‌స్పెక్టరు శోభ గదంతా వెతికాడు.ఆ సూటువాలా ఎవరో తెలుసుకునే క్లూ కోసం ఎంతో ప్రయత్నించారు. కానీ లాభం లేకపోయింది.

"ఆమెను ఎవరు చంపివుంటారో మీరూహించలేరా?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఎంతో మందితో తిరిగే మనిషి. ఎవరు చేసివుంటారని చెప్తాం?" అన్నాడు రాజాగారు.

"మైకేల్ చంపి వుంటాడా?"

"అతనికీ అవకాశం, అవసరం రెండూ వున్నాయి. వాళ్ళ గాంగులీడరు గాడ్సేతో కూడా తిరుగుతోంది శోభ. అందర్నీ మోసంచేసి డబ్బుతో, సుజాతతో చెక్కేద్దామని ప్లానులోవున్నాడు మైకేల్. తన రహస్యం తెలిసిన శోభను చంపడం మంచిదనుకుని వుంటాడు" అన్నాడు రాజాగారు.

“దాంతో అతని సమస్య తీరదు. మిగిలిన వాళ్ళున్నారుగా?”

“వాళ్ళను ట్రాప్‌లో వేసివచ్చి వుంటాడు. శోభను చంపాక వెళ్ళి, నిధిని తీసుకొని పారిపోదామనుకున్నాడేమో?”

“మరి సుజాత కూడా లోపలే వుందిగా?”

“డబ్బుంటే వందమంది సుజాతలు చిక్కుతారు” అన్నాడు రాజాగారు.

“మిస్టర్ రాజాగారూ, మీరు ఇంకా బుకాయించి ప్రయోజనం లేదు. శోభను చంపింది మీరే. అందుకు సాక్ష్యాలు చాలా వున్నాయి. ముఖ్యంగా కాళ్ళు చచ్చుబడి వున్న మీరు ఎవరి సహాయం లేకుండా ఇంట్లోకి ఎలా రాగలిగారు. అదీ మీరు సింహద్వారం నుండి రాక పెరటి గుమ్మం దాటి రావలసిన ఆవసరం మీకు ఏమిటి? మీరు వీధి మలుపులో రిక్షా దిగి పెరటి గుమ్మం ద్వారా రావటం, అక్కడ బట్టలు మార్చుకోవడం అంతా, ఇంటిచుట్టూ రహస్యంగా కాపలా కాస్తున్న మా మనుషులు చూశారు. ఇంకా...”

“ఇకచాలు, ఆపండి. శోభను నేనే హత్య చేశాను. శోభ నా ఊపిరి తీస్తూంది. నా పరువు రచ్చకెక్కించింది. ఆమెను చంపి ఆ నేరం రాకుండా వుండాలని సుజాతను లోబరుచుకుని పథకం వేశాను. ఆమె గదిలో వున్న రివాల్వరు దొంగలించాను. దాంతోనే శోభను చంపాను. ఆమెను చంపకుంటే నన్నామె చంపి ఆ నేరం వీళ్ళపైకి త్రోసివుండేది” అన్నాడు రాజాగారు నిట్టూరుస్తూ.

ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజాగార్కి బేడీలు వేశాడు.

వాను బయలుదేరింది పోలీస్ స్టేషన్ వైపు.

—: అయిపోయింది :—